

GROOVE

Nummer 3 • 2000 | Göteborg • Stockholm • Nätet

Motörhead
Belle And Sebastian
Funkstörung
Saint Etienne
Lars Aldman
Motorpsycho
Blues

KOMPAKT/KÖLN

Tysk elektronmusik och klubbkultur
– vad händer egentligen?

City Slang • Vader • Boulderdash • Ten Benson • Clinic • Dave Sharp • Torsson • Esposito

Boulderdash	sid. 5
Tre frågor till...	sid. 5
"Öronvax för nybörjare"	sid. 5
Ten Benson	sid. 6
"Rock'n'roll är död!"	sid. 6
Saint Etienne	sid. 7
Dave Sharp	sid. 8
Vader	sid. 9
Esposito	sid. 9
Lars Aldman	sid. 10
Clinic	sid. 12
Funkstörung	sid. 13
Motorpsycho	sid. 14
Kompakt Köln	sid. 16
Motörhead	sid. 19
Blues	sid. 21
Torsson	sid. 22
Belle And Sebastian	sid. 22
City Slang	sid. 24
Recensioner	sid. 25
12" recensioner	sid. 28

"rätt låt vann!"

Groove är punk, Groove är hiphop, Groove är dödsmetall.

Någonstans i kakafonin kan man förhoppningsvis urskilja de dubbla baskaggarna, den massiva trängseln i gitarrlarmet och all undergångstyngd sång. Musik är livet. När livet genereras är kärleken som den ljuvaste musik och när livet tar slut sjunger den feta damen. All musik är inte intressant, jag gillar bra musik, men livet blir bra mycket känslofattigare utan vinyl- och CD-konst. Vi hjälper till så att konst kan få rejäl spridning, den kultur vi representerar är populär men definitivt inte slätstruken. Den gör mig snurrig i huvudet och

fysiskt utmattad, men det är så jag vill ha det, jag får ändå tillbaka mer än vad jag ger. Jag motar bort tröttheten ett par decennier till för att sedan sjunka in i det stora arrangemanget i skyn där allt är punk, hiphop, dödsmetall, techno, pop, reggae, rock, soul och hela skiten. Vi syns,

chefred@groove.st

Bara några citat om Ten Benson från engelsk press:

"Let us rejoice, for this rocks hard, soft and strangely slimy in so many ways."
NME

"Hiss is a record that takes great delight in trashing conventions. Ten Benson more than deserve their place in the musical food chain."
4/5 Select

"Hiss" släpps 15/5!

playground

något bättre musik i vår...

Blanceflor

sånt man inte pratar om

"Ebba Grön för 2000-talet" enligt Expressen! Bandet består av medlemmar från bla Wilmer X, KSMB och Stockholms Negrer, har spelat in 12 låtar till detta debutalbum. Mr Eldkvarn, Plura Johnson, gästar på Eldkvarn-klassikern "Pojkar, Pojkar, Pojkar". Missa inte bandet på Hultsfred.

BlaO compilation

Detta är en samling med kanske den bästa hiphopen och soulen som någonsin producerats i Sverige. Flitigt hyllad i bla Groove och Gidappa, som t o m listar BlaO Compilation som bästa svenska hiphop-plattan efter Petters "Bananrepubliken". Innehåller bla radiohiten "Nobody" av Split Personality.

Take Me Home – a tribute to John Denver

Fantastisk hyllningsskiva sammanställd av Mark Kozelek från Red HousePainters. "Av plattans tolv spår är det bara tre som inteknäckte mig helt och hållet. Maken till inspirerade covers hör man sällan." Örjan Hulthén/Nöjesguiden.

Bap Kennedy

lonely street

Baps nya album "Lonely Street" speglar ännu en gång hans fascination för Hank Williams och Elvis Presley. Stämningen på "Lonely Street" är mer drömsk än tidigare. Fortfarande självbiografisk, men ändå optimistisk och romantisk. "Lonely Street" är hans bästa, mest lättillgängliga album hittills.

2001 a Rhyme Odyssey

Helt grym underground-hiphopsamling. Detta är första delen av en kommande serie undergroundsamlingar. Innehåller både klassiker och nytt fräscht material. Medverkar gör bla Common, Afu-Ra, Big L och The High and Mighty.

The Rumble Bees

buzz

Nytt svenskt band som kommer att ta alla med storm! Bra rock med new wave-känsla. Perfekt för dig som saknar tidiga Costello och Kinks. Finns det någon rättvisa kommer detta att bli en av sommarens stora partyplattor.

HULTSFROD2000

festival 15 16 17 juni

ÅBRO

OASIS (UK) | RAGE AGAINST THE MACHINE (USA) | TRAVIS (UK)
KELIS (USA) | DEFTONES (USA) | D.A.D. (DK) | THÅSTRÖM | LOK
PETTER | OLLE LJUNGSTRÖM | THE WANNADIES
SAHARA HOTNIGHTS

SUICIDAL TENDENCIES (USA) | BEENIE MAN (JAM) | BUJU BANTON (JAM) | REPRAZENT (UK)
QUEENS OF THE STONE AGE (USA) | ASIAN DUB FOUNDATION (UK)
MIGHTY MIGHTY BOSSTONES (USA) | MILLENCOLIN | MIKAEL WIEHE | LIBERATOR
THE MOTORHOMES | ANDREAS JOHNSON | CAESARS PALACE | THE FACER
SPEED OF SOUND ENTERPRISE | TEDDYBEARS STHLM | GOMEZ (UK) | SLOBBERBONE (USA)
KITTIE (CAN) | OI POLLOI (SCOT) | THE BUSINESS (UK) | MUSE (UK) | GLUECIFER (N) | NEBULA (USA)
THE MAKE-UP (USA) | SPIRITUAL BEGGARS (S/UK) | DIPPER | THE PRODUCTS | IN FLAMES
COVENANT | RAISED FIST | THE HIVES | THE (INT.) NOISE CONSPIRACY | MONSTER

NORTH MISSISSIPPI ALLSTARS (USA) | TANTO METRO & DEVONTE (JAM) | MADRUGADA (N) | BADLY DRAWN BOY (UK)
ROCKSTEADY REVUE feat. PAPA DEE | SOPHIE ZELMANI | DR KOSMOS | MAGNUS LINDGREN | ULF STURESON | ROBERT JOHNSON
& PUNCHDRUNKS | THOMAS RUSIAK | ROMANTHONY (USA) | GILLES PETERSON (UK) | BOO WILLIAMS (USA) | KLUTE (UK)
KEVIN MCKAY (UK) | ANDY VOTEL (UK) | MJ COLE (UK) | TEE PRODUCTIONS ALLSTARS (N) | MATEO MATOS (USA)
RENNIE PILGREM (UK) | KRAFTY KUTS (UK) | RUSS DEWBERRY (UK) | SHUT UP AND DANCE (UK) | LES GAMMAS (D)
DJ ROLANDO (USA) | RAW DEAL (UK) | LA CIENDA HONDURAS | MARKUS ENOCHSON feat. FRANK ÅDAHL
and the SOUL SUBSIDIARIES QUARTET | CHRISTIAN FALK PRESENTS QUEL BORDEL | JESPER DAHLBÄCK
LOOPTROOP | SPOTRUNNAZ | ADAM BEYER | THE MIGHTY QUARK | TIMBUKTU | ARIL BRIKHA
SOUND OF HABIB ALLSTARS | PHUNKY DRAKES | ROADSAW (USA) | LEADFOOT (USA) | GIANT ROBOT (SF)
WE (N) | THEE ULTRA BIMBOS (SF) | THE FLAMING SIDEBURNS (SF) | THE TREMOLO BEER GUT (DK/S)
LADYBUG TRANSISTOR (USA) | BELLATRIX (ISL) | PEEPSHOWS | ROYAL BEAT CONSPIRACY | THE ARK
THE PUSJKINS | REMINDER | WITHIN REACH | WOLF | ESKOBAR | DOZER | 69 HARD
MOBBADE BARN MED AUTOMATVAPEN | PHONETIK | EYE-N-I & PROFILEN | PER PLANHAMMAR &
HARALD PÅLSSONS BOP CITIZEN | SKIN TO SKIN | MICKE ALONZO | JACK BROTHERS...

TOTALT CA 160 AKTER

mer info på www.rockparty.se

BiljettDirekt 077-170 70 70 | Julius Biljettservice 046-280 45 45 | Alla ATG-ombud

ÅTTA SCENER | SKATEBOARD | FRI PARKERING OCH CAMPING
ÖLTÄLT | BIOPALATS | ALL VÄRLDENS MAT | DUSCHA VARMT

Boulder- dash

Boulderdash bildades sommaren 1998 då de ville göra lite annorlunda musik. Pojkarna jobbade med We Never Went To Koxut Island under ett års tid och lade mycket tanke och arbete på varje låt. Det började med Window of Opportunity och Recordings Under Construction tyckte att de skulle göra ett helt album i samma stil.

En fråga som är given är vad de har för inspirationskällor, och de svarar Boards of Canada, Mouse on Mars, Plod, plaid, Autechre, Black dog, Squarepusher (det tidiga) och annan melodiös instrumental musik. Men från början var det synthpopen som inspirerade dem, såsom Kraftwerk och Alphaville.

Hans Möller och Daniel Skaborn är nyinflyttade till Gullmarsplan i Stockholm. Tidigare har deras studio vandrat från Hans föräldrahem utanför Uppsala, till Uppsala där de delade yta med Hans bror som spelar i bandet Spinform som också ligger på RUC. De har precis hunnit installera all utrustning och känner sig nöjda med källarlokalen i hyreshuset som de delar med kollegorna i Slyboots som gör en mer akustisk musik. Boulderdash har även gjort en remix på en av deras låtar.

För att få fram en varm känsla i musiken tillsätter de lite slumpmässiga ingredienser. Det ska gärna låta lite skitigt och otajt, inte perfekt. Dagens möjligheter att få musiken att låta klinisk tar också bort känslan menar de. När de jobbar med en låt spelar de in slingor live och använder Cubase i datorn som en bandspelare. Ibland "knasar" de till det i datorn. Det finns själ i syntarna, för det finns mycket minnen

Sophie Rimheden

bakom de grejer man haft. Man färgas av prylarna. Prylfixering är inget för Boulderdash, utan ju mindre grejor desto bättre musik. De använder en gammal rullbandspelare som effektenhet, och de har få digitala synther, mest gamla analoga. När de samplar får gärna ljudet brusa för att ge mer känsla. Det är inte mycket som renas bort.

Sophie Rimheden

tre frågor till...

Kalle Gustafsson
(basist i
Soundtrack
of Our Lives)

Hur låter nya plattan?

– EP:n är väldigt direkt och det känns befriande att ge ut den. Vi är överens, vi mår bra, vi vill nå ut. LP:n planeras vara färdig i augusti.

Var ska man befinna sig i sommar för att få se er?

– Ett antal hemliga spelningar på olika festivaler blir det, men vårt stora projekt i sommar är att på en liten obebyggd ö i skärgården ställa upp extremt mycket utrustning och spela för oss själva. Vi har hyrt en stor fiskebåt för att göra detta möjligt.

Varför har du alltid stora hörlurar på scen?

– Det är bra med löjväckande attribut om man vill att folk ska komma ihåg det dom ser. Dessutom slipper jag höra mig själv och mina bandmedlemmar och det är ju väldigt positivt.

Jonas Elgemark

Öronvax för nybörjare

Att skicka in en demo till ett skivbolag är ungefär lika meningsfullt som att skicka in öronvax till spermabanken. Du har visserligen producerat geget själv men det är helt ofruktbart. Demon kastas ofelbart i papperskorgen. Jo jo, jag vet, jag har också hört skrönnor; Bandet X skickade in en hemmademo och nu lever dom ett lyxliv bland beachbimbos på Bahamas. Men tro mig, så enkelt är det inte. Rent statistiskt är det bara någon promille av alla band som skickar in sina demos till skivbolag som ens kommer till första base.

Demoproduktionerna har förändrats kraftigt de senaste åren. I och med att inspelningstekniken har blivit billigare och bättre, kan de flesta band producera tämligen högklassiga inspelningar idag. Väldigt få band håller på att skicka runt kassetter längre, nej en ljudmässigt perfekt CD ska det vara. Ofta kallas kompisen – ni vet han reklambyrå-wannabe-snubben med tjocka Elvis Costello-brillorna – in för att göra ett lika perfekt

omslag. Detta innebär att skivbolagen får en i stort sett färdig produkt på sitt bord. Bara att trycka upp i miljonexemplar och börja sälja. Right? Wrong. Demo-CD:n hamnar i runda arkivet innan bandets sångare hinner ringa in det obligatoriska "jag skulle bara höra om ni hade fått vår demo"-samtalet. Skivbolag vill inte ha färdiga produkter, skivbolag vill kunna stöpa och förpacka sina artister som de själva vill.

Det sägs att man som artist har 20 sekunder på sig hos en musikproducent. På 20 sekunder ska han avgöra om det han hör är värt att satsa på, eller åtminstone lyssna klart på låten. Det är alltså 20 sekunder mellan dig och beachbimbosarna...

Nja knappast. För även om det nu skulle gå bra; skivbolagsbossen tycker att bandet/artisten är det bästa sedan Elvis gick på muggen; så är de flesta skivbolag i Sverige så små att de inte har en chans i h-e att kunna marknadsföra nya artister. Marknadsföring är nämligen den stora stötestenen i svensk musikindustri. Ett band kan släppa 10 plattor utan att någonsin spelas på radio.

Finns inte stålarna till marknadsföring så är det nästan helt omöjligt att nå ut.

OK, hur gör banden som lyckas då? För några artister slår ju igenom utan att vara Britney Spears? Mitt svar: jag har ingen aning.

*Niclas Ekström
petterniclas@penis.com*

Ett litet paket feta riff, tack!

text: Pigge Larsson

För två och ett halvt år sedan började londonborna Chris, Duncan, Nap och Jonny repa och spela in låtar. Egentligen kunde de knappt spela sina instrument, men ändå lyckades de göra fet gungande rock baserad på ett statiskt trumkomp och väldigt distade gitarrer. De tog namnet Ten Benson efter Storbritanniens mest populära cigarrettmärke, Benson & Hedges, och innan de ens hade haft sin första spelning startade de eget skivbolag, och gav ut några sju-tumssinglar. Inte förrän ett år senare fick de sitt första gig.

Ten Benson låter som ett modernare, mer avskalat och monotont ZZ Top fast med en sång som känns nedpitchad och skruvad. Jag frågar sångaren Chris Teckkam om influenser, och han bekräftar att ZZ Top är något av gamla idoler.

– Det är enkla tunga riff och ett groove som man blir glad av. Vi lyssnar en hel del på gammal rock som Budgie och Black Sabbath, men också band som Can. Eftersom vi inte är några instrumentalister blandar vi allt möjligt och förklarar det så vi klarar av att spela det. Minimalism utan att vi försöker vara minimalist, kan man säga.

Egna bolaget Cottage Records bildades för att Ten Benson skulle ha fullständig koll på sina utgivningar. – Vi gav ut en singel på Deceptive Records. Men vi ville inte att folk skulle tro att vi hade kontrakt med dem, eftersom de inte ville lägga ner några pengar på oss. Istället för att ha ett taskigt kontrakt ger vi ut låtarna själva, och nu har vi fått bra licenskontrakt med ett antal distributörer istället som gör att vi kommer ut på marknaden. Det är så vi kan finansiera våra inspelningar numera.

Vad handlar låten *Robot Tourist* om?

– Det är en liten historia om en robot från en annan planet som skickas hit på semester. Och precis som alla turister brukar ser han allt genom en kameralins utan att egentligen uppleva något. Det viktiga är inte vad han ser eller upplever utan vad han själv gör. Framför allt dokumenterar han allting istället för att verkligen upptäcka något nytt.

– Man kan dra paralleller till NASA som skickade iväg en sond till Mars för att plocka stenar. Men den försvann någonstans där ute på sitt uppdrag att dokumentera. Rätt tragiskt att man lägger ner miljarder på att skicka iväg en robot som sen försvinner och springer omkring och plockar stenar för sig själv.

Rock'n'roll är död!

Jaha, då var man efterlyst för fortkörning i Alabama. Än sen? Allt här borta är ändå så jävla extremt just nu. Vad hände med de allmogliga banden som bara rockade? Vad hände med de som bara gick upp på scenen i jeans och t-shirts och lirade rock med en glödande passion istället för med smink, scenkläder, image och fyrverkerier? Vad hände med Pixies, Dinosaur Jr, Big Black, Jesus Lizard, Girls Against Boys och Helmet?

Just nu har USA Slipknot-feber. Jag erkänner att de inte är så jävla dåliga, de rockar faktiskt, men allt det andra? Slipknot är nio killar utklädda i orange fängelseoveraller med storaäckliga gummimasker föreställande olika monster. De använder inte namn utan varje medlem är ett nummer. Va faan är det för Marilyn Manson-metoder? Har man så dåligt självförtroende ska man inte lira rock'n'roll, då ska man bli politiker.

En annan ytterlighet som fullkomligt förbryllar mig är ett The Jesus and Mary Chain-coverband från Kalifornien. Jag menar, lyssnar på det: ETT JESUS AND MARY CHAIN-COVERBAND

FRÅN KALIFORNIEN!! Hur händer detta? Hur gör man? Var får ett par brunbrända, blonda, shorts-klädda killar idén att låtsas vara ett gäng deprimerade, seriösa, mumlande, bleka, arbetargrabbar från Glasgows gråaste och kallaste förorter? I och för sig kommer alla de mest förbryllande banden från Kalifornien och nu bor ju Morrissey där oxå. Så jag vet inte, på nåt sätt kanske cirkeln sluts där. Jag menar, till och med Lemmy bor ju i West Hollywood nu, förresten bara ett hus från Morrissey, i samma kvarter som Henry Rollins.

Vet inte riktigt hur rock-sommaren i Sverige ser ut men här borta verkar år 2000 gå i nostalgins åderförkalkade fotspår. Fick i går programmet för de stora arena-rockarna som korsar kontinenten i sommar. En tragisk jävla läsning. Sug på det här: Kiss med Ted Nugent och Skid Row; Poison med Cinderella, Dokken och Slaughter; Styx med REO Speedwagon; Diana Ross and the Supremes; The Who; Chicago; Yes med Kansas; the B-52's med The Go Go's; The Beach Boys; Santana; Def Leppard; Duran Duran; och sist men inte minst Motley Crue, Megadeth och Anthrax. Det är ju så att man kan börja gråta. Känns som att Ryssland borde vara överlägsna i hockey, stent-

vättade jeans borde vara inne och jag skulle vara tolv igen och ha en ruskig hockeyfrisyr.

Gick annars på en sjaskig sylta i norra delen av stan i helgen och fick min hamburgare serverad av sångerskan i Babes In Toyland. Finns som sagt ingen rättvisa i världen. Basisten i Posies jobbar i en skivaffär ett par kvarter från mig. Önskar att det kunde vara dom som ägde rocksommaren och inte några jävla föredettingar med kokainskulder att betala.

Mathias Skeppstedt maj 2000
petshopboy666@hotmail.com

Högljudd sub-pop

text: Thomas Nilson

Saint
Etienne

Världens bästa popgrupp tioårsjubilerar och återvänder med ett melankoliskt album som saknar hitsinglar. Det är precis vad vi väntat på.

– Vi har försökt göra en skiva som har en atmosfärisk känsla från början till slut, säger Bob Stanley, en tredjedel av Saint Etienne som för tillfället befinner sig på ett tåg någonstans i Frankrike.

Det känns underbart att ha dem här igen. Förstasingeln *How We Used to Live* är ett nio minuter långt kommersiellt självmord och så fruktansvärt bra att jag blev smått tårögd första gången jag hörde den. Resten av nya skivan *Sound of Water* är också svinbra, men de självklara hitsinglarna av det slag som Saint Etienne fyllde nittioalets bästa singelsamling *Too Young to Die* med lyser med sin frånvaro.

– Det stör mig egentligen inte, säger Bob. Det finns inga självklara hitsinglar på *Forever Changes* heller.

Sound of Water är den officiella uppföljaren till *Good Humor* som spelades in i Tambourine Studios i Malmö. Idag är Bob Stanley inte helt nöjd med resultatet av utflykten till Sverige.

– Jag tycker att den innehåller några av de bästa låtar vi gjort. Fast vi borde kanske remixat den själva. Jag gillar verkligen tambourinesoundet men vi kanske offrade för mycket av vårt eget sound för att få det soundet.

Gillar du fortfarande The Cardigans?

– Jag var inte så förtjust i det senaste albumet. Det var för mycket traditionell rockmusik för mig. Det fanns bra låtar på det, men det låter som ett album som de borde släppt för fem år sedan.

Och jag antar att ni aldrig skulle överväga ett samarbete med Tom Jones?

– Nej, nej, absolut inte, skrattar Bob.

Efter *Good Humor* lämnade trion Creation och var därefter utan skivkontrakt. Detta hindrade dem lyckligtvis inte ifrån att fortsätta släppa skivor. Saint Etienne började nu dyka upp på diverse mer eller mindre obskyra bolag världen över. En limiterad vinylsingel släpptes på franska Kung Fu Fighting Records, ett soundtrack till en Brooke Shields-film på japanska Láppareil-Photo och så vidare.

– Vi var utan kontrakt i ett år så vi tänkte att vi skulle dra fördel av det och släppa material på olika bolag som vi gillade. Det är något vi i vanliga fall aldrig får chansen att göra. De här engångsprojekten är kul att göra, de får det att kännas mer som en hobby igen.

I USA skrev de på för Sub Pop. Vilket kanske inte är ett skivbolag där man förväntat sig att hitta Saint Etienne.

– Nej, men musikaliskt har de förändrats väldigt mycket. Om du kollar på vilka som ligger på Sub Pop nuförtiden så är det mesta väldigt lågmält. Vi är förmodligen det mest högljudda bandet på Sub Pop.

- Public Enemys frontman Chuck D är en förespråkare för musik på nätet i mp3-format. Chuck ska vittna inför kongressen i en så kallad hearing. Där ska han prata sig varm om fördelarna med att distribuera musik via internet. Public Enemys senaste platta *There's a Poison Going On* släpptes först på internet.
- Prince, eller tecknet om man så vill, firar sin födelsedag storstilat. Ifrån den sjunde till den tolfte juni kan man besöka hans studio, tillika bostad. Där kan man beskåda guld- och platinaskivor och knäböja inför TAFKAP-alteret.
- Beastie Boys har stämts av flöjtisten James W Newton på \$150 000. Adam och co. samplade Newtons flöjt till låten *Pass the Mic*.

- Trent Raznor och Marilyn Manson har slutit fred med varandra. NIN-låten *Starfuckers Inc* är tillägnad Manson. Vid en konsert i New York presenterade Trent låten med orden "This is a song about a friend of mine".
- Clash kommer återförenas för en spelning. Det blir en hyllningskonsert till nyligt bortgångne Ian Dury på Brixton Academy den 16:e juni. Neneh Cherry och Robbie Williams kommer också att uppträda.
- Fd Union Carbide-gitarristen Björn Olsson släpper nytt album. Nya projektet heter U.P.A.

- James Lavelle i UNKLE har beslutat att lägga projektet på is ett tag. Istället ska Lavelle koncentrera sig på sitt skivbolag Mo' Wax och återgå till DJ:andet.
- Darren Emerson, Underworlds snyggaste och mest klubborienterade medlem, har nu lämnat bandet för att koncentrera sig på solokarriär och DJ:ande. Underworld fortsätter som en duo.
- På <http://www.turntables.de> finns denna månads hetaste sajt. Ett måste för alla som gillar att vända skivor.

- Warp meddelade för en tid sedan att de skulle ge ut en trippelCD med gamla Plaid-låtar som länge varit slutsålda. Problemet är bara att då låtarna gavs ut var Plaid medlemmar i Black Dog Productions, och när Ken Downie i Black Dog hörde talas om återutgivningen gick han i taktet via mailinglistan IDM. "Det är definitivt inget annat än ett lamt försök att slå mynt av Black Dog-fansens lojalitet," sade han, och "Om den här samling ges ut ska jag stämna Warp." Plaid var inte sena att svara: "Vi förstår inte hur Ken kan hävda att han har rätten till material som han inte var med och skrev" och säger att de lämnade Black Dog på grund av att Ken hade blivit en "paranoid diktator". Varvid Ken blev riktigt sur: "Please kindly f*ck off back to the sad & pathetic holes that you've both dug for yourselves." Senaste nytt från Warp är att Plaid-samlingen *Trainer* bara blir en dubbelCD, på grund av "licencieringsproblem". Samlingen kommer ut i juli. Läs Plaids och Kens medde-

Dave
Sharp

Jag behöver pengar!

text: Mathias Skeppstedt • bild: Johannes Giotas

Av misstag går jag in på en irländsk bar i New Orleans som heter The Kerry. Eller misstag och misstag, jag är törstig och baren finns där. Det är din vanliga skräddarsydd irländska bar med en usel kvinnlig trubadur. Hon tror att hon är Ani DiFranco och publiken på fyra personer applåderar inte ens mellan sångerna. Det hela är ganska patetiskt. Schemat som ligger på baren berättar att två gånger i veckan spelar Dave Sharp. Dave Sharp? Jag tycker mig minnas att gitaristen i The Alarm hette Dave Sharp. Jag frågar bartendern och jovisst är det den Dave Sharp, han spelar i morgon klockan nio. New Orleans år 2000 på en liten, illa befolkad irländsk bar. Jag ser ett fullpackat Roskilde framför mig och ett ungt argt band från Wales som rockar skiten ur den berusade publiken som dansar i leran. Jag ser en fullpackad sporthall i Hultsfred och hur faan gick detta till?

Dagen efter kommer jag dit och det är cirka sju personer därinne och på scenen står en åldrad man i svarta jeans, vit T-shirt, rödrutig flanellskjorta med avklippta ärmor och Dr Martens. Musiken som väller ur högtalaren är en ångande het träskblues som svänger farligt och mannen på scenen brinner. Passionen är så jävla stor att man kan ta på den. Han rullar iväg ett orkanartat munspelsolo som skulle få Bob Dylan att skämmas så grovt att han aldrig mer skulle ställa sig på en scen. Mannen däruppe sitter på en stol med en gammal sliten akustisk gitarr ett muspel, en öl, en cigarett och liten hink med texten: Tips, I need money bad. Det är en tragisk syn, men ändå så levande, så unik, så fruktansvärt stark. Man kan inte låta bli att undra vart alla år tog vägen och varför han inte turnerar runt världen och bränner av sin politiska folkblues för den Limp Bizkit-skadade publiken.

Han berättar att han behövde lämna England efter The Alarm, att han höll på att kvävas av den engelska popen och de engelska kraven. Han sökte sig till Los Angeles, men det var för plastigt, för kreativitetsdödande, han berättar att han var tvungen att flytta igen. Han har nu bott i New Orleans i sex år. Själv sitter jag och undrar vart mannen på scenen tog vägen, han som sitter framför mig är inte samma självsäkra ironiska rock'n'roll-maskin som tio minuter tidigare brände av en mördande version av Paul Simons *Graceland*. Samma person som sköt

iväg ett frustande lokomotiv till munspelskomp, som tillsammans med den hackande gitarren fick håren på vara fuktiga armar att resa sig. Nej, mannen framför mig är osäker, desperat och lite patetisk. Han presenterar mig för några vänner som en journalist från en stor tysk tidning.

Jag säger nästan ingenting, Sharp håller en femton minuter lång monolog om hela sitt liv efter The Alarm, vad han har gjort och vad han vill göra. Allt är jättepositivt och allt kommer att gå så bra. Publiken finns kvar och väntar på honom, och han har ett enormt stöd av sitt management, förresten samma som Garth Brooks. Det märks att han är otroligt glad att någon från en tidning vill prata med honom och det är så mycket han vill säga, så otroligt mycket han vill göra. Han vill få tillbaka den knutna näven i musiken, han vill föra in det spirituella i punken igen.

Skivbolaget vill ha en pop-platta och han säger att han inte varit beredd att göra en förrän nu, han säger att han hade så mycket annat i sig som han var tvungen att undersöka och få ur sig först. Han vill att jag kommer ut till skivstudio med honom och lyssnar på hans nya demo-tejper. Det är som E Street Band säger han, det är nio stycken och det är orgel och allt. Han vill spela det för mig och han vill att jag skriver om honom, får upp intresset igen. Han vill ha en dialog, utbyta idéer, kanske känner jag till moderna producenter som han skulle kunna använda? Kanske kan jag få honom tillbaka på toppen igen? Vi byter telefonnummer och jag ringer till honom och han ringer till mig, men vi fick tyvärr aldrig tid att mötas igen.

Det känns som om jag lyssnar på Joe Strummer, det är samma blinda tro, samma otroliga engagemang och samma glöd. Jag hoppas verkligen att publiken finns kvar och jag hoppas att skivan han spelar in är så bra som han säger och jag hoppas att han slår igenom igen. För de två timmarna jag ser honom spela på den lilla irländska baren inför sju personer (efter en och en halv timma är det i får sig bara fem kvar) är så fruktansvärt bra, så levande, och så jävla äkta. När jag vid halv tre på natten går förbi baren igen ser jag honom fortfarande framför sina sånger. Det är fem och en halv timme sen han intog scenen.

Vader

Det handlar om passion

text: Per Lundberg

Tänk er att starta ett deathmetalband i Polen 1983. Tanken blir ganska absurd. I ett land bakom järnridån. Där man inte kunde få tag på vare sig instrument eller skivor. Så startade Vader. Sångaren och gitarristen Peter berättar en otrolig historia om hur allting började.

Peter berättar med sprucken stämma hur svårt allting var på den tiden. Och hur passionen fick Vader att fortsätta. – Vi är veteraner och pionjärer för extrem metal i Polen. Vi var inte dom enda som startade då. Fast vi var dom enda som överlevde. Det känns skönt idag att veta att inga problem kunde stoppa oss. Och att vi fortfarande har energi att ge till dom som behöver oss.

Vader-sångaren skrattar ofta ett smittande skratt då han berättar anekdoter från åttiotalet.

– På den tiden betydde extrem metal något helt annat än nu. Judas Priest, Accept och Saxon var extrema då. Att få tag på skivor var skitsvårt. Det fanns personer som lyckades smuggla in vinylplattor från utlandet. Och via ett nätverk så fick man reda på att det fanns. Man var passionerad då. Eftersom allt är så kommersialiserat idag kan ingen förstå hur man kunde åka flera mil med tåg bara för att få se tre låtar på video med Slayer. Tänk dig 300-400 personer som headbangar framför en TV, sånt finns inte idag.

Vader började spela live 1985 och Peter menar att det är vad allt går ut på. Att spela live.

– Det fanns en undergroundscen i Polen redan då. Alla var passionerade freaks. Så det är klart att det gick att få spelningar.

Vad tyckte myndigheterna?

– Dom brydde sig inte så mycket. Den politiska situationen var helt annorlunda då. Men jag tycker att det är värre idag. Polens regering är en väldigt kristen regering. Vi har

blivit anklagade för att människor har tagit livet av sig. Allt sånt prat är givetvis skitsnack. På åttiotalet fick man inte sjunga om politik, men det fanns ingen direkt censur mot metal.

Vader är ett turnerande band. Ungefär fem procent av alla spelningar per år gör man i Polen. Peter berättar att vissa spelningar har blivit inställda på grund av musiken.

– Situationen kanske är bättre nu än då. Nu kan man åtminstone köpa skivor och utrustning. Å andra sidan så får man inte spela i sitt hemland.

– I början gjorde vi våra förstärkare själva. Dom lät kasst och man drömde om en Marshall. Man lyckades få tag på jättebilliga gitarrer som lät skit. Åter igen passion. Det första jag gjorde när muren föll var att köpa en Marshall-förstärkare, skratrar Peter.

Men han tycker att dagens metalscen är en tråkig historia. – Alla är ute efter snabba pengar. Det finns för många skitband som bara är ute efter att synas i TV. Det finns ingen passion nuförtiden. Givetvis är det inget fel i att ha nog med pengar för att överleva eftersom du har lagt ner så mycket energi på att skapa musiken. Folk har glömt bort vad heavy metal egentligen står för. Broderskap, lojalitet och alla för en. Att vara rebell. Vi spelar musik för alla i hela världen som behöver oss.

Återväxten i Polen är stark så Peter är inte ett dugg orolig för att det ska ta slut med Vader. Han räknar upp ett tiotal band, till exempel Decapitated och Hate.

Kommer ni till Sverige snart?

– Jag skulle inte kunna tänka mig en turné i Europa utan att komma till Sverige. Jag gillar allt med Sverige utom snus. Det spydde jag jättemycket av. Visste du att vi spelade in vår första skiva i Sunlightstudion med Thomas Skogsberg? Vi blev inte nöjda med ljudet så vi spelade in den igen i England.

Jag hinner aldrig svara att jag inte visste det. Peter har redan gett sig in på ett nytt ämne: svenska hårdrocksband. Jag lämnar honom bland Entombed och Dismember.

Sök lyckan i New York

På baren The C-Note, mellan 9:e och 10:e gatan på Avenue C i New York, står det ett gäng killar med indie-plinkande gitarrer och öser ur sig popmusik ur ett taskigt PA. En av dem ser väldigt bekant ut... Det är han som röjer mest – han som verkar ha vanan inne.

Bandet heter Esposito och tre av de fyra medlemmarna är svenskar. Vad är det då som förenar en en basist med ett förflutet i det legendariska Union Carbide Productions med en blues-trummis från

Johannes Giotas

New York och två gitarrister, varav en är arbetslös och den andra arbetar för UD på FN-delegationen?

– I USA spelar alla, säger Jan Skoglund, vi också, även om det är vid sidan om. Här gör man lite vad man vill. Det är en oerhört närande miljö och utbudet på bra musik är stort, att vi har olika musiksmaker är nog en fördel. Det som är hypat verkar vara irrelevant här. En skillnad mellan Sverige och USA, i fråga om möjligheter för mindre band, är främst den att här så verkar bolagen gå mer efter starkt material och ett bra live-framträdande än producerat material, påpekar Jonas. Resultatet blir tyvärr att det blir svårare att hitta bra spelningstillfällen. Esposito säger att de inte skulle ha någonting emot ett kontrakt (vilket knappast gör dem unika), men att de tar det som det kommer. Fast då är ju förutsättningen att det verkligen händer någonting. Vad som helst. Vem vet?

Johannes Giotas

Bommen, rock och Lars

Aldman vände radion ryggen och allt förvandlades till skval

text: Magnus Sjöberg & Peter Sjöblom • foto: Johannes Giotas

Under många år var Lars Aldman programledare för radioprogrammet Bommen, som varje söndagkväll lyckliggjorde många med sitt utbud av ny, spännande musik. Man kan utan att överdriva hävda att programmet verkade som svensk ledstjärna för en stor mängd musikaliskt nyfikna ungdomar. Bommen introducerade bland annat Pixies, Triffids och Red Lorry Yellow Lorry för svenska radiolyssnare. Lars Aldman arbetar fortfarande inom det mediala gebitet, nu som bevakare och programledare för SVT:s Västnytt. Han är tillbaka i TV-huset i Göteborg, där han startade sin journalistiska karriär. På sätt och vis är det en cirkel som sluts, även om han varit den journalistiska banan trogen.

– Det är ju en väldig skillnad mellan att bevaka lokala nyheter och det jag gjorde i Bommen. Där handlade det mer om att leta och hitta bra musik. Det går inte att älska lokal journalistik på samma sätt, det är ju inte direkt samma passion som spelar in.

Aldman inledde redan 1975 denna sin bana inom radion, bland annat med programmen Måndag med Ungdomsredaktionen och Vågspel med Luren. Snart därefter startade Lilla Bommen (senare omdöpt till Bommen), det radioprogram som de flesta idag förknippar Lars Aldmans namn med. Bommen lades ned, och sedan början av 90-talet har hans namn inte nämnts i samband med musik offentligt.

– Det var en del turer i samband med att Bommen lades ned. Jag verkade lite i utkanten på radion, vilket var på gott och ont. Programmet gick sent på söndagkvällarna när ingen annan ville göra någonting, så man kunde göra sitt eget program. Slippa mycket av radiobyråkratin, och göra precis det man ville. Så

fungerar det ju inte nu, nu är ju allt mycket mer samlat. Den dåvarande P3-chefen beslutade helt plötsligt att programmet skulle läggas ned. Den enda motiveringen jag fick var att han sa att han hört att jag ville göra andra saker. Trots en namninsamling som gav omkring 5 000 namn, var det ett beslut som inte gick att ändra på. Mycket av det tror jag också berodde på att det gick från Göteborg, det var lite utanför Stockholms kontroll.

– Jag blev erbjuden att jobba med Klang & Co. efter det. Jag pratade med de ansvariga för programmet, men när jag fick klart för mig vad programmet skulle gå ut på, tackade jag nej. Det verkade vara ett helt sinnssjukt program. Jag begärde tjänstledigt och fick jobb i Växjö, på TV:s ungdomsredaktion.

– När jag gjorde Bommen lyckades jag hela tiden få tillgång till ett flöde av bra och intressant musik. En av de bästa sakerna med att hålla på med programmet var att det förenade så många i hela landet. Programmet nådde ju ut i hela Sverige, in i hem där man bara hade hört Lill-Babs och Flamingokvintetten. Till människor som aldrig hört sådan musik som spelades i Bommen, och som kände att ”wow... det här är min musik också”. Jag hade mycket brevkontakt med lyssnare i små städer som kände att de var de enda i sin stad som lyssnade på ny musik. Och just på det sättet skapades ett broder- och systerskap bland de som lyssnade till programmet. Dessutom känns det bra att ha kunnat

Lars
Aldman

lyfta fram band som förtjänat mer uppmärksamhet än de fått.

Med sin bakgrund i ungdomsradien på tidigt 70-tal och även som aktiv musiker blev Aldman också en del av den svenska proggrörelsen, och på ett sätt kan man se att det finns vissa likheter i proggens uttryck och den musik som spelades i Bommen.

– Bommen höll på i åtta år, från efterdyningarna av punken tills dess att grungen gjorde entré. Punken lyckades med att rensa bort alla klichéer som fanns i musiken då, och efter det gjordes det mycket intressant med musiken. På samma sätt som proggband som exempelvis Träd, Gräs och Stenar och Arbete och Fritid blandade in andra element i musiken och experimenterade kändes det som att band under Bommens period också gjorde det. Nu har klichéerna kommit tillbaka. Man härmas. Och just svenska band är väldigt bra på att härmas.

– Proggen och det som spelades i Bommen hade också det gemensamt att det gavs ofta ut på små, oberoende bolag. Det var inte bara de stora skivbolagsjättarnas musik. I viss mån finns samma situation idag med små bolag, men de är nu uppköpta av de stora bolagen, och distribueras genom dem, vilket ändå gör musiken till de stora bolagens.

Blev du någonsin betraktad som svikare av proggrörelsen på grund av det du gjorde i radio?

– I samband med att punken kom så fanns det några i Musikens Makt som ville ha det till att jag kritiserat punken, och det var något jag ofta fick höra. Jag hade inte ens skrivit artikeln som det refererades till. Jag hade däremot skrivit en uppskattande grej i en annan, hifi-inriktad tidning tror jag, efter att ha varit i London och lyssnat på The Damned. Men proggrörelsen föll ju sönder, och det var egentligen inte viktigt vad någon tyckte. Då var det mer intressant att höra vad punken tyckte, och då var det ju olyckligt att de trodde att jag var negativ.

– Vi gjorde ofta liveinspelningar med band för radion, och ofta kunde det vara lite spänn när

man träffades i studion, men när jag fått förklara hur allt låg till släppte det oftast.

Hur ser du på musiken idag?

– Felet med musiken idag är att det generellt finns för lite originalitet. Det är väldigt svårt att dra saker och ting över en kam, men just i det här fallet tycker jag att det är väldigt lätt att göra det. Musiken idag är generellt väldigt kraftlös och oinspirerad. Jag tycker det är absurt ibland när man hör nya plattor med nya gitarrpopband som låter precis likadant som det som var intressant för tio-tolv år sedan. Det har inte skett någon som helst utveckling under tiden, det tycker jag är väldigt skrämmande på ett sätt. Då är det som att man inte tar det på allvar längre, då är musik bara något som man gör, för att ha kul medan man väntar på att ha råd att köpa ett Sony Playstation eller något sånt. Det är ett oengagemang som får en att undra när nästa revolution ska komma, när kommer nästa generation och bryter ned allt det där? Hiphopen har väl gjort det till viss del, men samtidigt så är de på ett sätt ännu mer fast i klichéerna än vad gitarrpopbanden är. Man försöker ofta låta precis som sina amerikanska förebilder, och lyckas väldigt bra, men det är inte kul.

– Men jag förstår dem. Det är ju ingen som får kontrakt idag på att vara originell, och man måste i princip ha kontrakt idag för att få spela. Både proggen och punken var ju stora vågor, men det är nog svårt att identifiera något sådant idag, det finns ingen våg som man som band eller artist kan rida på. Men det är min bergfasta övertygelse att originalitet alltid kommer fram; är man bra och har en egen röst så kommer man att höras.

– Det som gör mig riktigt pessimistisk vad gäller populärmusikens kraft är att folk har gått och väntat på en ny punk nu i tjugo års tid, och den har inte kommit. Alla trodde det var dags kring -89, för det har ju gått i tio-års-cykler. Men det kom ingen, och -99 kom ingen heller. Grungen hade väl tendenser, men var ju egentligen mer en lokal företeelse med amerikanska västkustband. Risker är ju att det där har brutits nu, och det tror jag har att göra med musikindustrins uppbyggnad. Det är så centraliserat nu, i så få händer, så att media behärskas fullständigt av de stora musikkonglomeraten, och de kan bestämma in i minsta detalj vilken musik det är som ska spelas. Och det är förödande.

– Jag tror att nästa musikaliska revolution, måtte den komma, inte kommer att låta på något speciellt sätt, utan att det kommer att handla om attityd och struktur i det att man kommer att frigöra sig på något sätt. Jag trodde rätt mycket på det här med MP3-filerna och deras spridning, just för att det var ett sätt att bryta skivbolagens makt, men nu verkar det ju som att de är på totaloffensiven mot det.

Hur skulle du vilja att en ny musikalisk revolution såg ut?

– Det skulle bara bli en punkt. Tro på dig själv och gör det. Att unga människor skulle kunna organisera ett musikliv på sin egen nivå, sin egen omgivning. Med spelningar, med egna band, egna skivstudior, egna sätt att distribuera musik. Jag hoppas att det ska fungera en gång igen som det gjorde en gång, ända sedan rock'n'rollen föddes.

Skulle du vilja göra ett liknande program som Bommen igen?

– Nej. Jag har inte samma relation till musiken nu som jag hade då. Det var länge sedan jag hörde något som jag riktigt hajade till inför och tyckte var så där "wow". Pst/Q var väl det senaste jag riktigt hajade till inför och jag är väldigt nyfiken på vad det ska komma att bli. Dessutom tycker jag inte att gamla gubbar ska hålla på med rock'n'roll på det sättet. Det är ungdomens område.

Bommen sändes från mitten av 80-talet till början av 90-talet. I programmet spelades mycket av den pop och rock som släpptes på små, oberoende skivbolag i främst USA och England. Genomslagskraften blev stor hos lyssnare som tröttnat på radions övriga mainstream-utbud och sökte ny musik. Bommen var först med att spela band som Laibach, Pixies, Triffids, Mission, Big Black, Popticians, Thirteen Moons, Blue For Two och Sugarcubes. Dessutom spelades regelbundet livemusik i Bommen, ofta hela konserter inspelade speciellt för programmet, som till exempel Triffids stockholmsspelning 1987 som senare också släpptes på skiva.

Clinic

Till vänster om mittfältet

text: Dan Andersson • foto: Corrine Day

The Beatles satte Liverpool på popkartan. Sedan dess har egentligen ingenting hänt som fått den musikintresserade delen av omvärlden att återigen vända sina blickar mot staden. Åtminstone inte innan 1997, då en liten singel släpptes på det obskyra bolaget Aladdin's Cave of Golf. *IPC Sub-Editors Dictate Our Youth* var ett stycke primal rock-dadaism som tog vid där storheter som The Velvet Underground, The Cramps och Brian Wilson inte vågat gå längre.

Efter ytterligare två singlar, samt ett samlingsalbum på Domino, har Clinic äntligen släppt sitt efterlängtrade debutalbum, *Internal Wrangler*. Ingen som passionerat älskade singlarna kommer att bli besviken. Clinic är fortfarande de enda som kommer undan med att skamlöst stjäla alla de bästa bitarna ur rockhistorien och klippa ihop dem till sin egen skruvade variant av rock'n'roll.

Ade Blackburn, sångare och gitarrist i Clinic, berättar att det är utifrån den principen som bandets namn och image härstammar.

– Det reflekterar musiken ganska bra, säger han. Du vet, det kirurgiska sättet att angripa den. Sättet vi skriver låtar på är en sorts cut-up-teknik. Det är därför vi uppträder i operationskläder. Allt är bundet till samma kirurgiska attityd.

Clinic bildades ur spillrorna av Ades tidigare band, Pure Morning, i samband med att han träffade keyboardisten och gitarristen Hartley.

– Vi bestämde att det musikaliskt skulle vara annorlunda mot vad vi gjort tidigare. Ett nytt namn och en ny attityd. Våra

främsta influenser är tyska och amerikanska. Bland de tyska märks kanske främst Can och Kraftwerk. Våra amerikanska influenser är mest band som The 13th Floor Elevators, men även flickgrupper från 60-talet. The Ronettes och The Shangri-Las. Du vet, den där typen av Phil Spector-produktion.

Inför debutplattan ville bandet vidga sina vyer och förnya sina influenser. Clinic reste därför över Atlanten för att besöka New York och Atlanta, likväl som det musikaliskt anrika New Orleans.

– Vi hade börjat lyssna på mer vansinnig jazz, New Orleans-jazz, och vi kunde se en naturlig koppling mellan det och band som The Velvet Underground. Du vet, de pumpande rytmerna. Så vi tänkte att vi skulle åka till New Orleans och se vilken sorts skivor vi kunde få tag i där. Vi blev dessutom lite intresserade av voodoo-arvet där, så det var verkligen ett inspi-

rerande ställe. Vi kollade in kyrkogårdarna och olika ställen längs Mississippi-floden. Vi gjorde även de mer uppenbara grejerna, som att hänga på barer och lyssna på folk som lirar jazz.

Clinics fullängdsdebut, *Internal Wrangler*, är ett album fyllt med samma kaotiska experimentlusta som kännetecknade de första singlarna och som bevisar att det faktiskt fortfarande kan vara kul med rock'n'roll.

– Jag tycker att i förhållande till vår tidigare EP-samling är den lite mer varierad och det finns lite långsammare låtar på den. En del instrumentala låtar också. Den uppvisar lite mer av den bredd vi är förmögna till. Vi insåg att vi inte ville göra alla låtar i samma tempo och med samma känsla. Du vet, de gick alla rätt snabbt. Vi tyckte att det skulle vara kul med låtar som var lite mer melankoliska och tillbakalutade. Om man lyssnar på en platta är det bra med lite olika stämningar hellre än att behålla samma i låt efter låt.

Det mesta av det som gjorde Clinics tidiga singlar så spännande finns emellertid kvar. De obegripliga initialerna i låtitlarna, till exempel.

– Jag gillar mysteriet som uppstår när man använder initialer, säger Ade. På det sättet kan man läsa in i dem vad man själv vill. Jag gillar den öppenheten.

Vad initialerna står för vill Ade inte avslöja.

– Det skulle förstöra grejen med att ha dem till att börja med. Vi brukar lämna det upp till andra människor.

Trots att Clinic ända från början har varit kritikernas gunstlingar så säljer deras skivor ännu inte särskilt bra. Inte heller med det nya albumet vågar bandet hoppas på ett större kommersiellt genombrott.

– Vi har alltid tänkt oss Clinic som ett singelband, säger Ade. Jag tycker att det finns ett stort kommersiellt värde i vad vi åstadkommer men musiken är nog fortfarande lite för mycket till vänster om mittfältet. För närvarande i alla fall. Nu kommer vi nog inte in på mainstream-listorna, men jag kan inte se varför vi inte skulle göra det i framtiden. Det är mycket möjligt.

Störd funktion

text och illustration: Henrik Strömberg

Den tyska duon Funkstörung har ofta blivit kallade Autechre-kopior. Deras skivor har till och med omslag designade av The Designers Republic, som gjort många av Autechres omslag. En bubblande entusiastisk Michael Fakesch svarar på några frågor innan han springer iväg till den andre medlemmen, Chris de Luca, som ska fira sin 26-årsdag.

– Autechre har varit en stor inspirationskälla för oss, liksom Aphex Twin, och när vi började göra musik var det dem vi lyssnade på. Annars är vi mycket influerade av hiphop: A Tribe Called Quest, Public Enemy, allt från Rawkus, och annat. Vi älskar Björk, Depeche Mode, en del klassisk musik som Mussorgsky, och så. Saken är den att för ett par år sedan gillade vi bara Autechre och Aphex Twin, men vi har vidgat våra vyer.

Egentligen ville de inte anlita Designers Republic för att sköta det visuella, eftersom Warp och många andra använde dem, de letade efter en egen formgivare.

– Och vi hittade en, Matt Pyke, en god vän till oss. Vi frågade om han ville göra våra omslag och han sa javisst, självklart. Det vara bara det att när jag ringde honom nästa gång hade han flyttat till Sheffield och arbetade för Designers Republic. Så vi var tvugna att anlita dem. Vilket vi är väldigt glada för, designen är så cool och Matt förstår verkligen vår musik. Visst, man kan säga att deras saker ofta ser väldigt lika ut. Det är lite tråkigt att den nya Sun Electric-skivan ser likadan ut som den nya Autechre-skivan, eller en japansk house-tolva, men vi känner att Matt Pyke har hittat en unik stil för våra skivor. Hoppas jag. Han har så många bra idéer, och viktigast av allt, vi känner honom och gillar att arbeta med honom.

Funkstörung är båda uppvuxna i en liten stad i närheten av München i södra Tyskland. Det var mer eller mindre oundvikligt att de båda möttes, eftersom Michael var den ende som fixade techno-klubbar och Chris den ende techno-DJ:n i staden. De fixade lite fester tillsammans 1994 och bestämde sig sedermera för att köpa utrustning för att göra musik. Sedan har allt gått som på räls. De har nu släppt så många tolvor och EP-skivor att Michael inte längre kan hålla räkning på dem. – Vi har hela tiden tänkt göra ett album, men vi hade aldrig tålamodet att ta tiden att göra en hel skiva. Vi fick hela tiden erbjudanden om att släppa en EP här och en EP där, och vi

hade aldrig låtar nog för ett helt album. För runt tre år sedan, när vi gjorde remixarna för Björk och Wu-Tang, kom vi överens om att nu, nu måste vi ta oss tid och göra ett helt album.

Därefter var det bara en fråga om att hitta ett stort skivbolag att ge ut plattan på, eftersom deras eget Musik Aus Strom inte skulle kunna marknadsföra ett album framgångsrikt. Michael är snabb att negera alla rykten om att de skulle blivit mer kommersiella nu när de är signade till ett större bolag. Särskilt försvarar han den plötsliga additionen av sång och rap till deras musik.

– Vi skulle ha släppt samma album på vårt eget skivbolag. Att vi har vokala inslag på skivan är helt vår egen idé. Vi älskar sång, men förut trodde vi inte det skulle passa med vår musik. Sedan gjorde vi Björk-remixen och Wu-Tang-remixen, och det slog oss att, jäklar, vi har missat nåt, vi måste hitta en sångerska, vi måste hitta en rappare, det är framtiden för oss.

– Vad vi är intresserade av är mycket variation i musiken, att den hela tiden utvecklas. Även om man lyssnar på låten för hundrade gången ska man fortfarande kunna hitta nya saker, fortfarande inte förstå låten totalt. Vi gillar när det händer mycket på många olika plan. Där finns grund-rytmen, groovet, sen finns där atmosfären, sen finns där melodin, effekterna, soundet, hela arrangemanget... Vi hoppas man kan lyssna på musiken från många olika synvinklar, så att säga.

Funkstörung

Funkstörung har just gjort en remix på A Guy Called Gerald's nästa singel, *Humanity*, och den låter inte som något annat de gjort.

– Jag tror det är vad vi kommer vilja göra i framtiden, akustiska ljud och pop-strukturer, akustiska trummor, cello, fioler, stå-bas och verkligen underbar sång. Fast man vet aldrig vad som händer, vi har aldrig kunnat kontrollera nånting.

– Även fast vi har remixat massor av låtar har vi inte tröttnat på det än, det är förbannat kul, särskilt att remixa andra sorters musikstilar, för vi lär oss mycket samtidigt och vi får massor av häftiga influenser. Vårt nästa projekt är ett jazz-projekt med en jazz-trumpet-spelare, Nils-Petter Molvaer, vilket blir något nytt vi kan få inspiration ifrån.

Vad är en griskalle?

text: Daniel Severinsson • bild: Mattias Elgemark

Norska Motorpsycho har kallats "musikbranschens bäst bevarade hemlighet" men kanske är det med nya och relativt lättsmälta plattan *Let Them Eat Cake* som det stora genombrottet kommer. Frågan är om de själva ens bryr sig. Jag mötte Bent Saether för en pratstund innan konserten på Kägelbanan i Stockholm.

Motorpsycho

Jag börjar från början med att fråga Bent hur bandet bildades och han berättar att han första gången såg Snah (Hans Magnus Ryan, gitarr) på en gymnasiefest. Eftersom han var den enda "fyren" där med Motörheadtröja, trånga brallor och MC-jacka, började de snacka musik. Efter gymnasiet flyttade båda så småningom till Trondheim där de bildade det som skulle bli Motorpsycho. Gebhardt var en kompis till Snah som ersatte gamla trummisen Killer 1991. Jag får också veta att det är tio år sedan bandet gjorde sin första spelning som förband till Turbonegro. Bent berättar att de också använt ett antal keyboardister genom åren men att de "slitit ut" dem. Efter några år som powertrio har man dock på denna turnén med sig utbildade jazzpianisten Baard Slagsvold (som även medverkar på senaste plattan), på keyboard och samplingar, vilket enligt Bent gör att det är roligare att spela. När jag frågar om det stämmer att de tagit sitt namn från en Russ Meyer-film berättar Bent om hur de var i London och såg en annons för en filmtrilogi bestående av *Mudhoney*, *Faster pussycat, kill*, *kill* och *Motorpsycho*, och eftersom de första två titlarna redan använts till bandnamn de tog den sista.

– Det roliga är att vi aldrig gick och såg filmen utan istället hamnade på en soft-porn biograf i Soho där de visade *Confetti girls in 3D*. Vi var de enda där tillsammans med två gamla "griskallar" i grå regnrockar som satt och runkade. Fem år senare såg jag Motorpsycho och frågan är om inte *Confetti girls* var bättre, skrattar Bent.

Musiken på de tidigaste skivorna beskriver Bent som väldigt primitiv och brutal, inspirerad av exempelvis *Butthole Surfers*. Nya skivan *Let Them Eat Cake* skiljer sig markant från dessa.

– Efter förra turnén kände vi att vi hade kört in i väggen och ville pröva nåt nytt. Vi ville komprimera uttrycket och säga på fyra-fem minuter vad vi i vanliga fall säger på tio. Vi gav fan i hur vi skulle kunna framföra låtarna på scen, vi ville bara göra en perfekt skiva. Vi försökte spela lättare, mindre och mera vackert.

– Vi har gjort tio fullängdare och en hel hög med EP:s och singlar, och det är viktigt att pröva nya vägar. Det är farligt att bli en parodi på sig själv, vär-

den behöver inte ett nytt AC/DC, fortsätter Bent.

När jag frågar hur nya plattan fått sitt namn berättar Bent att det är ett citat av Marie Antoinette (fransk drottning) som när hon fick höra att folket revolterade föratt de inte hade bröd för dagen svarade "Let them eat cake!" Antoinette blev sedermera halshuggen och Bent berättar att de själva var beredda på att sägas hårt i pressen och av gamla fans. Han kallar också förra plattan de släppte (hård live-platta med väldigt långt namn) för "musikalisk ekvivalent till knäckebröd" jämfört med vilken den nya är snäll och söt som en kaka.

De som gillar Motorpsychos rockigare sida kan glädja sig åt att man spelat in en 7-låtars EP för punk/stoner-rock bolaget Man's Ruin med hårda låtar som blev över från "Cake"-inspelningarna. När jag ber Bent berätta lite om hur inspelningen av nya plattan gick till, berättar han att låten *The Other Fool* skrevs först, och att denna popsymfoni med sina många olika riff och teman sedan blev utgångspunkt för resten av skivan. Andra spår Bent vill framhålla är *Beach boys-pastischen* *Big Surprise*, komplett med stämsång och *Never Let You Out*, på vilken Gebhardt för första gången sjunger lead på en Motorpsycho-skiva i vad Bent kallar "ett stort Ringo Starr-ögonblick".

Vad som inspirerat Bent att skriva musiken är mycket 60-tals jazz, men han upptäcker ny musik hela tiden. Bara under de senaste veckornas turné har han köpt ett 50-tal skivor. Låten *Whip That Ghost* är inspirerad av Allman Brothers *Whipping Post*.

- Ibland när man gjort en låt inser man att man lånat lite för mycket av ett annat band, men känner att det här blev så jävla bra och kul att man inte kan låta bli att använda den. Då kanske man kallar låten för något som för tankarna till det andra bandet, fortsätter Bent och nämner som ett annat exempel Junior som påminner om ett känt gnällrockband. Planerna för framtiden är ett långt projekt som inte blir färdigt på många år än.

- Vi får se vart inspirationen tar oss, tillägger han och lyckas med konststycket att inte få det att låta som en klyscha.

NOFX

PUMP UP THE VALUUM

NEW ALBUM OUT NOW!

S&M AIRLINES

RIPPED

LIBERAL ANIMATION

WHITE TRASH, TWO HEELS
AND A BEAN

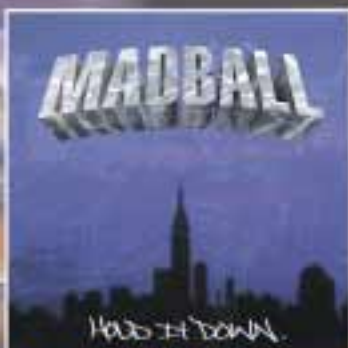
PUNK IN DRUBLIC

HEAVY PETTING ZOO

SO LONG AND THANKS
FOR ALL THE SHOES

MADBALL
HOLD IT DOWN
New album out now!

98 Mute
SLOW MOTION RIOT
New album out now!

all
PROBLEMATIC
New album out now!

EPITAPH EUROPE PO BOX 10074 · 1001 EN AMSTERDAM ·
NETHERLANDS www.epitaph.com

Här föds musiken

text: Pigge Larsson

• bild: Sarah Almqvist, Pigge Larsson

Den som är någorlunda intresserad av ny elektronisk musik kan knappast ha undgått allt prat om den tyska scenen. En romantisk bild målas upp med hjälp av fraser som "Europas svar på Detroit" och "Cologne-genren"; man anar att gräset är väldigt grönt på andra sidan. Men det finns bara ett sätt att få reda på vad som egentligen händer. Så jag packade väskan och åkte till Köln.

Efter tolv timmar i en hyrd minibuss anländer vi natten till långfredagen till miljonstaden mitt i Ruhr-området. Eftersom Köln ligger i ett katolskt område ska det visa sig bli en väldigt lång fredag, alla evenemang som planerats in har blivit stoppade av myndigheterna och det enda som är öppet är de ställen som normalt har öppet – barer, restauranger och klubbar utan specialarrangemang.

Men nu går vi händelserna i förväg. Allt av intresse är nämligen flyttat till skärtorsdagen och pågår för fullt när vi parkerar bussen. Efter att ha ordnat med inkvartering guidas vi till Stadtgarten, där technoklubben Studio 672 ligger inhyst i en mörk källare. Klubben för kvällen heter Total Confusion och gästas av DJ:s Tobias Thomas och Michael Mayer. Det är packat med folk och de flesta verkar stortrivs. Med en gång märker vi att gräset verkar vara en aning grönare. Visst finns det bra klubbar i Sverige, men de är lättträknade, framför allt inom elektro- och technogenren. Den första vi hittar i Tyskland är däremot alldeles lysande. Vad vi senare ska få veta är att Studio 672 är en av ganska få regelbundna klubbar i Köln som håller måttet.

Klubben stänger på morgonkvisten och efterfestandet tar vid för den som är intresserad av sådant. Långfredagen innebär inga större aktiviteter, men på påskaftonen när affärerna åter är öppna ger vi oss ut för att ta reda på vad som är myt och vad som är sanning beträffande Kölns musikliv. Harry Hambacher, DJ och distributionsansvarig på Groove Attack Records, tycker att Köln erbjuder något utöver det vanliga. Här finns flera intressanta skivbolag och skivaffärer som Kompakt, Formic och Karaoke Kalk (som drivs av Strobocop). – Samtidigt, säger Harry, kommer det regelbundet stora eller halvstora technoartister till Köln.

Groove Attacks butik ligger på Maastrichter Strasse i de belgiska kvarteren, ett slags centrum för alternativ nyskapande elektronisk musik. Det är dessutom här i närheten vi hittar både A-Musik, Formic och Kompakt.

Bolaget Groove Attack har existerat i ungefär tio år och är det största inom sin genre i Köln, även om de kanske är störst på hiphop. De har förutom bolaget både en stor butik och ett distributionsbolag. De har nyligen flyttat ut lagret och distributionsenheten till nya lokaler på östra sidan av Rhen i industriområdet Deutz. Det är här vi får syn på den tyska tidningen Groove - som precis som den tidning du nu läser bara handlar

om musik (visserligen företrädesvis elektronisk sådan) och som dessutom är gratis. Harry Hambacher nämner några ord om tyska tidningar.

– Det är väldigt svårt för musiktidningar att klara sig ekonomiskt. Groove är bra, och klarar sig också bra, men man ska komma ihåg att snittupplagan för den typen av tidskrift oavsett den är gratis eller kostar pengar ligger runt 7000.

Senare på kvällen träffar vi Alexandra Iliopoulou på Kompakt Records. Hon delar inte riktigt Harry Hambachers syn på klubbssituationen i Köln.

– Köln är inte alls någon bra klubbstad. Det finns ett fåtal klubbar som man går till varje gång, men utbudet är inte speciellt varierat. Att alla pratar om Köln beror på att artisterna och bolagen finns här.

– Man kan säga att det är ett kulturellt centrum i Köln. Vi har Thomas Brinkmann, Michael Mayer och Dr Walker här, de börjar ju bli ganska stora nu. Det är en mindre stad där det inte händer så mycket, så folk börjar göra

egen musik istället. Det är väl därifrån ryktet kommer. Men ska du gå på klubb ska du åka till Berlin. Det är lite av Kölns motpol eftersom väldigt få artister kommer därifrån, samtidigt som klubbarna finns där. Musiken tillverkas i Köln men används i Berlin.

Alexandra har en gedigen erfarenhet av skivbranschen. Hon är flitig DJ, hon har varit tillsammans med inte helt okände Andreas Dorau och hon har arbetat både på storbolag och i mer

småskaliga sammanhang, bland annat på Studio K7 (Kruder & Dorfmeisters hemvist).

– Jag är lite besviken på K7, säger hon. De började med idén att de skulle ge ut små artister som inte får utrymme någon annanstans. Men när det började gå bra (framför allt efter *K&D Sessions*-dubbeln) glömde de liksom av det där. Nu satsar de mest på redan ganska etablerat folk och sätter ihop olika samlings- och mixplattor med konstellationer av artister som ska vara uppseendeväckande.

Kompakt är en av de mest intressanta techno/elektro-etiketterna just nu, även om de under sin tvååriga historia inte hunnit med att släppa mer än femton tolvor. Det verkar vara kvalitet framför kvantitet som gäller. Alexandra berättar hur Kompakt växte fram.

– För ungefär tio år sedan började här växa upp skivaffärer i stil med Formic Records som uteslutande ägnade sig åt dansmusik. Omkring 1995 startade den franska kedjan Delirium en butik i Köln. 1998 när Chicago-scenen började sälja riktigt bra bildades Kompakt, som tog över butiken Från Delirium.

De senaste släppen på Kompakt är Reinhard Voigts *Sex Mit M. Mayer* och Closer Musiks *One Two Three*. Den senare är en av de mest stämningsfyllda elektrotolvor som släppts, medan Voigt kanske snarare försöker vara lustig. Kompakts skivor säljs på Illegal i Stockholm och Blenda i Göteborg. En av favoriterna på etiketten är den lite äldre tolvan *Puma* med Dettinger.

Det verkar som att många bolag i Köln väljer att samarbeta istället för att försöka slå ut varandra. Eftersom alla har lite olika inriktning kan man säga att de snarare är komplement till varandra än konkurrenter. Det är dessutom en fröjd att gå in i en skivaffär i Köln. Det säljs mer vinyl än CD, och i varenda hörn står det en skivspelare för lyssning. Tyskarna har dessutom den goda smaken att sätta ut askfat vid vissa spelare åt den som blir röksugen under lyssningen. Man blir med andra ord inte bortkörd efter tio minuter eller tre låtar, det är meningen att man ska ta sig tid att engagera sig i musiken.

Senare på kvällen beger vi oss åter ut till Deutz, där kollektivet Liquid Sky Cologne anordnar jättefesten Electro Bunker i en gammal industrilokal. Bland de inbokade akterna finns Reissdorf Force, Nik Frost, Tok Tok, Lee Dalby, Tina 303, Strobocop, Dr Walker och svenska Stilleben Soundsystem. Liquid Sky hade tidigare en klubb mitt i Köln där stämningen lär ha varit något alldeles extra. De blev tidigare under våren tvungna att stänga klubben efter att en granne som inte var nöjd med ljudvolymen väckt åtal mot Liquid Sky. Fukkt (alias Stigh Strandh) från Stilleben, som nyligen samlade ihop namnunderskrifter för att rädda klubben, beskriver stämningen.

– Det var som en internationell mötesplats för musikintresserade. Att kliva in på Liquid Sky var som att glömma hela världen runt omkring. Tiden stod helt stilla. Inredningen, musiken, människorna – allt var som ingenting annat.

Detta är bara ett exempel som vittnar om att klubbscenen i Köln för bara ett år sedan var mycket mer aktiv än den är idag. Visst finns Studio 672, och Electro Bunker återkommer då och då, dessutom äger den veckolånga technofestivalen Battery Park rum varje höst. Men utöver det kanske inte Köln är mer än en ganska trevlig halvstor stad som råkar producera väldigt mycket bra elektronisk musik.

Alexandra Iliopoulou startar i dagarna ett eget skivbolag, Betrug. Hon kommer att dela kontor i Berlin med bl a Müller Records, där Beroshima ligger. Beroshima är just nu på turné i Mexico, och nyligen spelade han på en stor tjurfäktningsarena där publiken kastade whiskyflaskor så det ven i luften.

DJ Heiko Laux håller inte Köln bland sina tre favoritstäder. Inte blir det bättre av att det i branchkretsar figurerar ett något cyniskt öknamn efter en spelning där han försökte göra något han inte behärskar. Han må vara stenhård på skiva, men Heiko "Funky" Laux är definitivt inte "funky".

Det berättas om den tyskländsrekvente Ibiza-bon Ricardo Villalobos att han dök upp fem timmar sent till en spelning, kraftigt påverkad av en lång rad substanser. Han hade glömt att han skulle spela, men erbjöd sig ändå att rädda festen. Det var bara det att han hade förlorat sina skivor i en taxi på vägen. I utbyte hade han blivit smittad av hepatit C under en flyktig bekantskap med motsatta könet.

något bättre musik i vår...

Yo La Tengo
and then nothing turned itself inside-out
Minimalismens triumf. Stor musik med små medel. Full pott i Nöjesguiden för detta sköra mästerverk.

Stacey Earle
dancin' with them that brung me
Förra årets succédebutant återvänder äntligen. Både produktionen och låtskrivandet har vässats sedan sist. Ett måste för fans av country/americana!

Dorian Gray
the sounds of...
Otroligt bra popplatta!
Kolla genast in Dorian Gray om du gillar Beatles och saknar Jellyfish. Innehåller radiohiten "There is a light".

Lee Perry
on the wire
Finns det någon nu levande legend inom dub/reggaevärlden så torde det vara just Lee Perry. Hans inflytande på den moderna dansscenen är omätligt och här hör ni varför.

Goliath6
mixed by DJ Sakin
Superbra tranceplatta med bl a Moni B, DJ Spoke och Mario Lopez.

250 kg Kärlek
mumsfilibabba
Det ständigt turnérande bandet bakom hits som t ex *Naken* levererar en helt ny platta med sommarhits i vardande.

Motör-
head

Resan fortsätter...

text och bild: Thomas Olsson

Från flummig spacerock i Hawkwind till rivig rock-'n'-roll i Motörhead. Den nya Messias är tillbaka med sina lärjungar och en ny platta i bagaget. Efter mer än 25 år i branschen fortsätter Motörhead-tåget sin livslånga resa.

Istället för att flänga runt hela Europa, som de brukar göra, var nu Motörhead stationerad i London för att promota nya plattan, *We Are Motörhead*, som släpptes den 15 maj. Dessutom skulle de spela in en video till Sex Pistols-covern *God Save The Queen* och hade bjudit in ett stort antal journalister.

En halvtimme innan utsatt tid tog jag steget in på Royal Garden Hotel och möttes av nyheten att det hade blivit problem. Antalet journalister var så stort att det inte fanns någon möjlighet att prata 30 min med varje medlem som var tänkt från början. Istället blev det den svenska trummisen Mikkey Dee som underhöll mig i drygt en timme.

– Allt känns bra och vi är nöjda, när sen skivbolaget backar upp oss med ett stort pressuppbåd kan det knappast bli bättre. Nu tänker du, så säger alla efter en nya platta men där har du fel. I Motörhead satsar vi på ärlighet och kör med öppna kort. Snake Bite Love från 1998 är vi absolut inte nöjda med. På grund av tidsbristen blev det dåliga texter och vissa låtar borde egentligen aldrig spelats in. Inför nya gjorde vi som på Bastards från 1993, vi spelade in, turnerade och sedan tillbaka till studion.

Sedan Mikkey kom med i bandet har trumspelet successivt förändrats vilket bidragit till att musiken blivit mer rytmiskt taktfast.

– Det stämmer nog, säger han eftertänksamt. Många gånger när vi spelar in och lyssnar på det efteråt får jag känslan av att jag jobbar för mycket. Därför försöker jag gå över till en mer spartansk stil men samtidigt behålla drivet och dynamiken i spelet. Nya plattan innehåller en låt där jag aldrig spelat snabbare, glöm *Burner*, denna slår allt. Det är faktiskt första gången som jag var tvungen att använda mig av clicktrack, säger Mikkey och flinar.

Mikkeys egen karriär började tidigt, redan som 7-åring spelade han trummor till Johnny Winter och Jimi Hendrix-covers och som 10-åring storbandsjazz på Konserthuset i Göteborg. Att spela trummor låg i släkten så det var bara att haka på.

– Egentligen var det nog när jag fick låna en av mina kusiners trumset som jag blev fast, säger Mikkey. I början var det mest på kul men när jag beslöt mig för att satsa blev det som ett jobb. Börja tidigt, en timmes lunch och sen tillbaka igen, 6-8 timmar/dag körde jag stenhårt.

En egen stil fann han först efter att ha kopierat Brian Downes (Thin Lizzy) trumspel några år. Genom åren har Mikkey spelat med både Dokken, King Diamond och John Norum, men därifrån till Motörhead?

– 1986 spelade King Diamond förband till Motörhead och det var första gången som Lemmy frågade om jag var intresserad. Givetvis var jag det men kände samtidigt att jag var för grön och behövde mer rutin och skinn på näsan. Idag tackar jag min goda stjärna att jag sa nej. Men Lemmy gav sig inte, så egentligen gick jag med under inspelningen av 1916 men var tvungen att avbryta för att jag skulle ut och turnera.

Ett otacksamt jobb

Att ersätta en av hörnstenarna från Motörheads tidiga supertrio ("Fast" Eddie Clark - gitarr, Lemmy - bas, Phil "Philty" Taylor - trummor) kan inte ha varit lätt. När så Philty mer eller mindre blev utsparkad 1991 gällde det att bringa nytt fräscht liv i gruppen. Men hur?

– Det var tufft i början, och all respekt för Philty, men någon mer opålitlig och ostrukturerad trummis får man leta efter. Han kom sällan ihåg hur han spelade, vilket fick ödesdigra konsekvenser för övriga i bandet. Så jag började med att plocka bort många okontrollerbara trumm-inlägg och meingslösa hi-hatslag för att få mer kontroll och för att kunna styra musiken på ett annat sätt. Eftersom det viktigast var att behålla bandets sound och inte förstöra deras renhet eller känsla för stenhård rock'n'roll.

Att Mikkey var den som lyckades få bandet-som-aldrig-repar att börja med det ser han som en bedrift. Men vägen dit var lång. Att lyssna på helheten snarare än sig själva var något helt nytt för både Phil och Lemmy. Mikkey berättar skräckscenario om hans första turné med bandet,

– "Om du bara är hälften så bra som du var med King Diamond fixar du det här utan att repa", sa Lemmy. För mig kändes det skitjobbigt eftersom jag inte kunde låtarna men Lemmy var helnöjd, "Faan, vi har inte låtit så här bra på tio år". Men sen satte jag ultimatum, repar vi inte går jag. Va faan, här hade jag spelat med band som Dokken där vi innan en världsturné repade med full sättning av både ljus och PA i sex veckor och nu behövdes ingenting?

Mikkey berättar att han givetvis har respekt för Lemmy, eftersom det trots allt är han som är Motörhead, men sticker inte under stol med att det ibland uppstår konflikter. Och då oftast mellan honom och Lemmy, som till exempel under inspelningen av *Snake Bite Love*, då bandet höll på att spricka.

När det ska skrivas låtar så är det oftast Phil och Mikkey som gör melodierna och Lemmy står för texterna. Något som brukar ta ungefär 15 minuter per text. Är de sen inte riktigt nöjda med resultatet kasseras allt och man börjar om från börjar. Att hålla på och pyssla och ändra är inget för Motörhead. När jag antyder att låtarna är en aning fyrkantiga förklarar Mikkey.

– Lemmy vill ha låtarna så, vers, refräng, vers, refräng, solo, vers, dubbel-refräng och slut. Försöker Phil och jag till ändra i låtstrukturen för mycket blir han missnöjd, skrattar han.

Presskonferens med Jack Daniel's

Nästa dag var det dags för presskonferens och efter en dryg timma kom så hela gänget. Lemmy gick direkt till baren och höll upp en Jack Daniel's, skvätte i lite Cola, satte sig, tände en cigarett och sa, "Let's start!"

– Var faan tog du vägen igår Phil, frågade Mikkey.

– Va, svarade Phil. Jag hittade ingen av er andra så jag trodde ni gått ut på stan.

– Hur kunde du tro det när du visste vad mycket intervjuer vi hade kvar, säger Mikkey.

– Åh, va faan, svarade Phil och tände en cigarett.

– Så ja pojkar inte tjafsa nu, säger Lemmy. Nu ska vi ha presskonferens. Kom igen, första frågan.

Eftersom jag visste att det var nu det gällde körde jag på och frågade lite om varför han trodde att Motörhead inte tillhörde genren New Wave of British Heavy Metal i början av 80-talet?

– Åh, jävla trams. Först var vi för tidiga och sen var vi för sena, svarade Lemmy. Lyssna på texten på sista låten på nya plattan, *We Are Motörhead*, så har du svaret.

Frågorna haglade inte direkt över bandet trots att vi var många så jag frågade lite om Hawkwind.

– Hawkwind spelade aldrig ihop ens när de var ihop, suckar Lemmy. Ryktena om återförening har jag hört i minst tio år nu vilket bevisar hur trovärdiga de är.

Trots att han verkade less på Hawkwind berättar han i nästa andetag den gång han stod och spelade vänd mot bandet och inte hittade publiken. Sen brister han ut i ett gapskratt, sveper glaset och håller på ny Jack Daniel's. Han hinner knappt svälja nästa klunk förrän han berättar då han precis innan en konsert blev bjuden på angel dust av några hippies och inte kunde fatta vad det var för konstig stor sak som hängde runt hans hals.

Phil gör gutter glada

Nu avlöser drog-historierna varandra ända fram till någon frågar om varför de gör cover på en Sex Pistols-låt?

– Åh nej, inte den frågan igen, stönar Lemmy. Va faan, det är en bra låt som vi gillar och som vi i morgon dessutom spelar in en video till.

Hur ser kommande turnén ut?

– Vi börjar i Sydamerika nu i maj, svarar Phil. Under juli blir det Europa tillsammans med Iron Maiden och i augusti är vi lediga. I november drar vi till Japan för att slutligen ta Norden under december. Vi måste även hinna med Norge den här gången eftersom det tyvärr aldrig blev av under Monsters Of Millenium Tour.

"Yes", hör man den norska journalisten säga. Jag frågar Lemmy om det är något band som han speciellt vurmar för eller hjälper fram just nu (precis som han tidigare gjort med Tank, Girlschool och Skew Siskin)? Tyvärr missuppfattar han min fråga och börjar rabbla upp band han gillar istället.

– Alabama Thunder Pussy rules! Vi turnerade tillsammans med dom och Gluecifer och de är jävligt bra. Bra rock, tuff attityd och härliga babes, vad mer kan man begära, skrattar Lemmy. Annars gillar vi Skunk Anansie och Foo Fighters också.

Buss istället för pråm

Nästa dag var det dags att spela in videon till Pistols-covern. Och än en gång visade sig planeringen från promotionbolaget vara bristfällig, många fotografer hade redan åkt hem så vi kanske bara var ett tjugotal som hade samlats runt den dubbeldäckare till London-buss bandet hade hyrt (istället för pråm som Pistols använde). Ekipagets galjonsfigurer upptogs av de två enorma betar som prydd bussen, längs sidorna var det tejpade med bandets dekal och själva poserade medlemmarna glatt innan de skulle upp på bussens övervåning för att spela. Dessutom hade de tagit dit en kopia av drottning Elizabeth som under högtidligheter hälsade på dem, allt medan fotoblixtarna och videofilmerna gick

**sverige
enligt
groove....**

Alla KF:s skivbutiker
Banana moon, Örebro
Benni's, Uddevalla
Blinda åsnan, Malmö
Bogesound, Ulricehamn
Bokman, Helsingborg
Burmans, Umeå
CD-specialisten, Borlänge
CD-specialisten, Falun
CD-specialisten,
Uddevalla
CD Vi, Ängelholm
Domus, Varberg
Ej's, Linköping
Folk & rock,
Helsingborg
Folk & rock, Luleå
Folk & rock, Lund
Folk & rock, Malmö
Garageland, Umeå
Get Back, Linköping
Jannes skivbar, Kinna
Jannes wax, Skövde
Jay's, Västerås
Jukebox, Malmö
Kringlan, Södertälje
Lasses musik, Kristianstad
Liberg, Falköping
Megahertz, Jönköping
Megahertz, Karlstad
Megahertz, Kristinehamn
Megahertz, Mariestad
Megahertz, Växjö
Megahertz, Örebro
Musikörat, Uppsala
Najs prajs, Örebro
Record News/Junewiks,
Visby
Rocks, Borlänge
Rocks, Eskilstuna
Rocks, Gävle
Rocks, Karlstad
Rocks, Linköping
Rocks, Skellefteå
Rocks, Sundsvall
Rocks, Umeå
Rocks, Uppsala 3 butiker
Rocks, Valbo
Rocks, Västerås
Rocks, Örebro 2 butiker
Rämjes, Lysekil
Sjunnes, Helsingborg
Skiv po, Karlskoga
Skivbutiken, Gävle
Skivbutiken, Sundsvall

Skivbörsen, Västerås
Skivfabriken, Klippan
Skivforum, Arvika
Skivgrossisten, Skara
Skivhuset, Halmstad
Skivhuset, Malmö
Skivhörnan, Östersund
Skivlagret, Halmstad
Skivlagret, Kalmar
Skivlagret, Karlskrona
Skivlagret, Kristianstad
Skivlagret, Linköping
Skivlagret, Växjö
Skivman, Vänersborg
Skivstället, Katrineholm
Söder Cd, Helsingborg
Tower music, Kungälv
Troij's, Norrköping
Trobez, Uppsala
Vaxkupan, Norrköping
Vega video, Avesta
Volym, Borås
Åhlens, Örebro
Åkes video, Mariestad
Östmans musik,
Örnsköldsvik

**göteborg
enligt
groove....**

Andra Långgatans
Skivhandel
Armadillo
Barbarella
Bengans, Centralen
Bengans, Stigbergstorget
Blenda
Biljardpalatset
Bio Capitol
Biografen Draken
Biografen Svea
Buskers Javabar
Bönor och bagels
Cafe Fru Gredelina
Caféstugan
Cafeva
Café Napoleon
Café Vasa
CD-specialisten
Dirty Records
Espresso
Fever
Filmtajm Järntorget
Fiorucci
Flygarn's haga
Freddans
Gillestugan
Hagabion

Humanisten
Hängmattan
IT-palatset
Jacob's
Javakaffear
Jazzhuset
Jazzklubben Nefertiti
Johan Skoglund
Johanssons skåpmat
Jord
Kafe Japan
Kartex
Klara Kök och Bar
Krasnapolsky
Krokodilen
Kåren
Madhouse
Marilyn video, Vasagatan
Marilyn video,
Linnéplatsen
Marilyn video,
Karl Johansgatan
Moms
MUG
Myrorna Järntorget
Oceanen
Off the record
One Off
Pro Stuff
Pusterviksteatern
Restaurang Noon
Satisfaction
Skafferiet
Skivfyndet
Skivhuset Avenyn
Skivhuset Kungsgatan
Soundvision Fredsgatan
Soundvision Nordstan
Stadsbiblioteket
Studs
Tapas
Tre små rum
T12
Videohuset
World Music
Zenith

**stockholm
enligt
groove....**

Andreas skivor
Beckmans skola
Boutique Sportif
Café Soda
Café String
Café Tabac
CD-Collector
Cheers

Coffee cup
Estrad musik AB
Fasching Jazzklubb
Folkhemmet
Frizzle Records
Fryshuset
Glenn Miller Café
Got To Hurry Records
Gåsgränd 4
Haga Skivakademi
Halkan's Rockhouse/
Old Guitars
Handelshögskolans kår
Hannas Krog
Hard Rock Café
Holger Bar& Mat
Hot Wook Cafe
Hotel Lydmar
Hysj Hysj
Jam
Jeriko
jus Design Ab
Kaos Restaurang & Bar
Konditori Ritorno
Lava/Kulturhuset
Lisa Larsson Secondhand
Little Shop of Records
Magnus Ladulås
Restaurang
Marquee Records
Mellotronen
Mix Skivor Farstaplan
Mix Skivor Skärholmen
Mix Skivor Globen
Mix Skivor Solna
Mix Skivor Sollentuna
Mix Skivor Vällingby
Mix Skivor Haninge
Mix Skivor Jakobsberg
Nalen
Nitty Gritty
Norrlandskantin
Nostalgalpalatset
Oscars-konditoriet
Pet Sounds
Pitch Control
Rabarber Restaurang
Record Palace
Restaurang East
Roberts Coffee
Sjögrens Reasturang
Skivhuset
Snaps/Rangus Tangus
Sneakers'n'stuff
Svart Kaffe
Tantogården
Torsgatan 1
Tranan
Trix
Vilse i Garderoben

Han som gjorde nåt nice

Sverige utsattes för ett test förra året. På bred front drog hiphoppare fram och redan år 2000 är segern bärgad. Mediatäckningen är total, försäljningssiffrorna osannolika och produktiviteten på topp. Och ändå är det bara början vi ser. – För mig betyder det ett nytt kapitel, en ny spelplan, förutsättningarna är andra. Jag har ett namn nu.

För Raymond Peroti innebär våren ny tid och ny strid. Han ska repa inför förestående turné och låter lite trött. Som Blues har han redan varit med ett varv i branschen och kan jämföra hur saker förändras. – Jag vet hur krävande det är denna gången, jag vet vad det krävs att göra och släppa en skiva. Första skivan

Samhällstjänst innebär för mig en "rise to the occation", jag fick en chans och gav allt. I två månader i sträck sov jag max två timmar per natt, jag var verkligen trasig då.

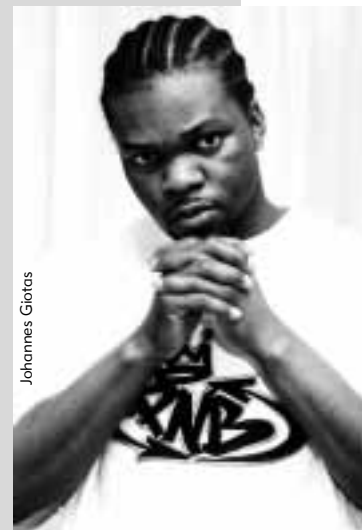
Nu tog han det lite lugnare, plattan fick växa fram och man tog sig tid att testa en massa olika saker. Om man inte var helt nöjd med något så gick man bara tillbaka in i studion och spelade in nytt. Plattorna är också olika.

– Med texterna vågade jag vidga mina vyer och ta upp skämtsamma ämnen som i *Kennelklubben*. Det skulle låta olika från spår till spår också, det var inte meningen att man skulle veta hur nästa spår lät.

På rekordkort tid har hiphoppen blivit mainstream, ett bevis så gott som något är att Blues har varit med i både Fångarna på fortet och Måndagsklubben. Det Raymond själv ser fram emot inom svensk hiphop är Timbuktus platta, men framförallt att se en tjej rappare som slår. Han nämner Melinda och Feven som de främsta kandidaterna. När jag frågar hur han vill bli ihågkommen som artist dröjer han lite med det blygsamma svaret.

– Jag vill kommas ihåg som... han som gjorde nåt nice och som i alla fall hade nåt halvvettigt att säga.

Gary Andersson

Johannes Götås

Ett band med framtiden bakom sig

text: Jonas Elgemark • bild: Per Drejare

Vi sitter vid ett stort träbord, framför mig har jag tre femtedelar av Torsson. Anders Möller, klaviatur, Christer Lundahl, gitarr och Dan Persson på bas. Sångaren och låtskrivaren Bo Åkerström vill spara sin röst inför kvällens konsert och Kiddy Manzini pillar med sina trummor. Det är fredag eftermiddag och Torsson ska spela andra fullsatta kvällen i rad i Göteborg.

Allt började hösten 1976 i Lund. Bandnamnet fick de med hjälp av medlemmarnas respektive husdjur. Första bokstaven i namnet på husdjuret skrevs på separata små lappar som drogs en och en, då var det nära att Torsson fick heta Stornos. 1978 spelade Torsson in sin första singel *Gå mot strömmen*. Sista riktiga plattan var *Islands of Hawaii* som kom 1994. Det är fortfarande ett väldigt sug efter Torsson-spelningar och det går minst tio nej på ett ja. Torssonklanen skyndar långsamt eftersom det finns andra saker än musik som prioriteras. Bo Åkerström håller på med forskning inom molekyllär cellbiologi, Anders och Christer är läkare, Dan jobbar med reklam och Kiddi med datorer. De bor alla mer eller mindre utspridda med en gemensam nämnare, västra Skåne.

Måndagsbörsen med Pat Penatar

Hur var det då för ett band som Torsson på proggiga 70-talet med texter om mormors 70-års dag, fotboll och Elmia Jordbruksutställning?

De flesta spelade jazzrock, så vi var hopplöst ute, berättar Christer. Allt skulle vara så jävla viktigt med den politiska vänstern och allt det där. Jag minns när vi spelade på Smålands Nation och blev helt utfrysade. Det var i och med första plattan som det värsta var över, jag tror det var punken som renade, det blev mer acceptabelt att spela som vi

gjorde. Vi fick till och med vara med i Måndagsbörsen som var den högsta instansen på den tiden, Kalle Sändare och Pat Benatar var med i samma avsnitt.

Grunden för Torssons musik fanns då som nu i den amerikanska rocken med Creedence och Stones, blandat med den engelska 60-tals popen. Men det är ändå texterna som Torsson förknippas med. - Vår ambition var att undvika nonsenstexter med nödrim och politiska texter. Det blir ofta objektiva berättelser, som romaner, som slutar i tomma intet.

Tävling i Veckorevyn

Äntligen kommer jag få svar på min fråga som jag har undrat över sedan jag hörde låten Sverige i början av 80-talet. Jag behöver inte ens säga vilken textrad det gäller, Christer vet direkt.

- Alla undrar över den. 1984 var det till och med en fråga i Veckorevyn, första pris var vår skiva. "Sjöar och slätter och rullstensåsar höga berg och skogen, skärgårdarna, en BIFURKATION från Torne Älv samt Arjeplog." Bifurkation är ordet. Anders förklarar:

- Det är ett slags flöde som delar sig i två bitar, det är ganska ovanligt när det gäller åar och floder. När jag kommer hem slår jag upp ordet i min ordlista och minsann... "vattenflöde mellan två floder; förgreningsställe."

Världens snällaste rebeller

text: Ebba von Sydow
• bild: Mattias Elgemark

Belle and Sebastian

I en död, kall förort någonstans i Skottlands smutsigaste ingenstans lutar Johnny huvudet i händerna och gråter.

Det har gått några månader sedan de träffades, plötsligt var en baby på väg och de lovade evig kärlek i en pyntad gymnastiksal, coverbandet spelade *Wonderwall* och de dansade. Nu har hon lämnat honom för en psykotisk granne och skiter i både Johnny och babyn. Kvar i en fukskadad, deprimerande lägenhet sitter han. I den trasiga spjalsängen skriker deras tremånaders baby på repeat. Johnny gråter för att det inte finns något kvar att leva för. Det finns inga ord. Då kommer Belle and Sebastian och säger precis allt.

Listen Johnny

You're like a mother

To the girl you've fallen for

And you're still falling

Låten som räddar när det inte kan bli värre är *Slow Graffiti* och Belle and Sebastian skrev den direkt till filmen *The Acid House*. Historien om Johnny är en av tre kortfilmer som bygger på Irvine Welshs noveller. Och Train-spotting blir till Äntligen hemma för det är det värsta jag någonsin sett. Våld och misär. Motbjudande och så fruktansvärt uppgivet att man vill stänga av. Men just när jag ska slita ur videokassetten kryper de vackraste toner som finns fram. Ett lågt, svävan- de ljud växer sig starkare. Stuart

Murdoch sjunger med sin underliga, mjuka röst till Johnny som reser sig, lyfter sin lilla prinsessa ur spjålsången, packar ihop det som finns att packa och lämnar skiten. Jag vet att Johnny är långt ifrån ensam om att ha blivit räddad av Belle and Sebastians soundtrack till livet.

Solen strålar över Slussen och Stevie Jackson kan inte sitta stilla när han får beröm för *Slow Graffiti*. Han rör frenetiskt i kaffet, dagens femte kopp. Han svarar artigt men kortfattat på frågor. Jag nämner att jag åkt från Göteborg till Stockholm för att träffa honom ursäktar och han sig till tusen och skrattar generat. Man får känslan av att Stevie tror att det är ett trevligt sammanträffande att han är i Stockholm för att prata om Belle and Sebastians nya album, *Fold Your Hands Child, You Walk Like A Peasant*. Han pratar nästan hellre om vädret, sommaren och Sverige än om musiken. Han berättar att han vill åka till Emmabodafestivalen. Men Stevie är här som en sjundedel av Belle and Sebastian, det begåvade, skotska sjuannabandet där han spelar gitarr, sjunger lite grand och har bidragit med låten *Wrong Girl*.

– Den handlar om... fel flicka. Flickor inspirerar mitt låtskrivande. Problem med flickor. Vi brukade ofta spela den live för den är... ja, bra att spela live. Det är roligt. Jag har hjälpt till att spela in också, vi får ju inte plats bakom mixerbordet allihop.

Okej, annars är ni väldigt anonyma, jag vet ingenting om dig.

– Det är inte mycket att berätta heller... Jag har inget jobb. Jag jobbar bara med bandet. Vi har ingen manager utan ordnar det mesta själva så det blir en del att göra.

Vad arbetade du med innan?

– Åh, det berättar jag gärna! Jag jobbade på ett sjukhus som assistent åt en terapeut på en rehabiliteringsavdelning, på en enhet för infektionssjukdomar. Men jag fick säga upp mig för att koncentrera mig på musiken. Det kändes lite tråkigt. Ibland saknar jag mitt jobb och människorna där.

Hur är ni på scen?

Vi spelar lågt för att människor ska sugas in i musiken och anstränga sig för att lyssna. Det var lättare i början när vi spelade på caféer hemma i Glasgow. Man får inte samma kontakt nu, med 2000 människor, och det är synd.

En januarikväll 1996 på ett nattöppet kafé i Glasgow bestämde sig Stuart David och Stuart Murdoch för att starta Belle and Sebastian. Murdoch hade låtarna i sig och båda gick

musikkursen på Stow College där de varje år producerade och gav ut en singel. Bandet fick påfyllning i form av en rad vänner och 1996 kunde skolans bolag, Electric Honey Records, inte låta bli att ge ut ett helt album. Belle and Sebastians *Tigermilk* föddes på tre dagar och trycktes upp i 1000 exemplar på vinyl.

Efter giftemålet med Jeepster släpptes och hyllades albumet *If You're Feeling Sinister*. Deras lågmälda, egna, meningsfulla men okonstlade musik med perfekta låtar som *The Stars of Track & Field* satte en vass kniv i hjärtat och när Belle and Sebastian vred om i olyckan blev man glad. Det var så vackert.

Sommaren 1997 släppte de tre EP:s och gjorde spelningar där taket bokstavligen föll ner på scen. På hösten kom fullängdaren *The Boy With The Arab Strap* och den fantastiska EP:n *This Is Just A Modern Rock Song*. Intresset för Belle and Sebastian ökade när de vägrade fläka ut sig i pressen. Stuart David sysslade parallellt med bandet Looper och nu när *Fold Your Hands Child, You Walk Like A Peasant* är färdigt har han lämnat Belle and Sebastian. Ändå är det ett Belle and Sebastian vi känner väl som är tillbaka.

– Förändring är inget att sträva efter, möjligtvis utveckling. Men vad vi vill göra är bra låtar, säger Stevie Jackson.

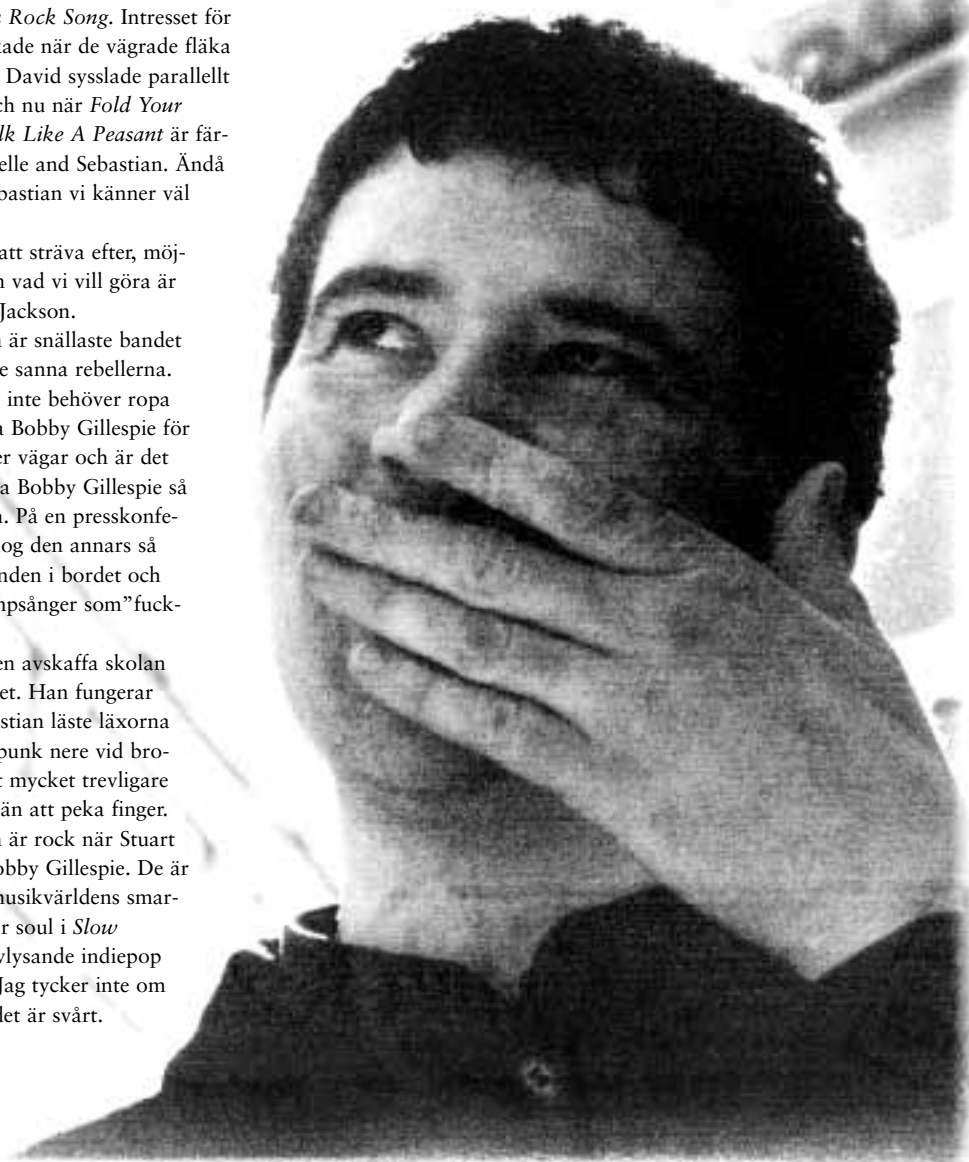
Belle and Sebastian är snällaste bandet som finns men ändå de sanna rebellerna. De visar barnen att de inte behöver ropa att allt är skit och leka Bobby Gillespie för att höras. Det finns fler vägar och är det någon som får kritisera Bobby Gillespie så är det Stuart Murdoch. På en presskonferens i början av maj slog den annars så ödmjuke Murdoch handen i bordet och avfärdade Bobbys kampsånger som "fuck-ing bullshit".

Murdoch vill varken avskaffa skolan eller bomba kungahuset. Han fungerar inte så. Belle and Sebastian läste läxorna istället för att klottra punk nere vid brofästet. Och visst är det mycket trevligare att klappa i händerna än att peka finger.

Belle and Sebastian är rock när Stuart Murdoch skäller ut Bobby Gillespie. De är punk eftersom de är musikvärldens smartaste antirebeller. De är soul i *Slow Graffiti* och alltid självlysande indiepop men aldrig bara pop. Jag tycker inte om att sätta etiketter för det är svårt.

Belle and Sebastian gör det lätt, de är vad du vill att de ska bli.

Woman's Realm är en soulslagdänga utan gränser och få låtar rymmer så mycket kärlek som *There's Too Much Love*. Alla kan dansa till *There's Too Much Love*. Det är ett lysande, avslutande paradnummer så soligt, rent, fint, lyckligt och varmt att bara några vänner från Glasgow kan ha gjort det. Jag vet inte om det finns för mycket kärlek. Jag tycker aldrig att det finns så det räcker till alla. Men Belle and Sebastian säger att vi ska dela med oss av den vi har och ta av det som finns medan vi kan. Du kanske borde fundera på det.

Stadseufemismer

text: Fredrik Eriksson

Mycket av den lite smalare musikens gissel är att det alltid är så förbannat rörigt med alla dessa olika skivbolag som florerar kring dem. Det är ju som bekant inte alls ovanligt att ett band som till exempel Sebadoh ligger på tre olika. Ett i USA, ett annat i England och ett tredje i övriga Europa. City Slang har sitt nuvarande säte i Berlin och är ett av de få bolagen som inriktat sig på att försöka sprida företrädesvis amerikansk musik i Europa. Jag har alltid haft lite svårt att hålla reda på vilka grupper City Slang egentligen givit ut. Kanske på grund av att den svenska distributören tidigare varvat lite förvirrat engelska och europeiska utgåvor, eller kanske för att jag på ett lika förvirrat vis alltid lyckats blanda ihop City Slang med Drag City. Tja, det är ju städer inblandade i bägge namnen. Någon som då har allting under kontroll är Christopher Ellinghaus. I tio år har han med City Slang prånglat ut musik och det måste ju fira.

Under helgen 12-13 maj hölls en liten festival i London med bland andra Flaming Lips, Built to Spill, Calexico och Lambchop. Lite senare i Berlin sluter sig också Yo la Tengo till paketet. Ungefär samtidigt släpps samlingsskivan *Grand Slang* som är ett litet prov på Christophers egna något bisarra beskrivning av City Slangs tio år.

– Det kunde varit väldigt enkelt att göra som Matador och släppa en gedigen samling med alla deras gruppers hits, paketera den snyggt och så där, men jag ville göra något annat. Till exempel passa på att ge ut sådant som jag tidigare har velat ge ut men egentligen inte haft någon riktig anledning att göra. Några roliga remixar, en del b-sidor och annat. När jag ringde upp Yo la Tengo angående deras Steve Fisk-remixade *From a Motel*, hade de själva glömt bort den och inte hört den på sju år. Det var ju ännu en anledning att få den utgiven. Sedan är det en del nya grupper med som Reverse Computer, vilka jag tycker är väldigt bra. Skivan är väl ett försök att inte vara förutsägbar. Jag försöker undvika att vara det.

– Nu har jag lagt ner väldigt mycket arbete på London- och Berlinfestivalerna. Jag började egentligen som spelningsarrangör, nu har jag nästan glömt bort hur det var. Det är så många olika viljor du måste ta hänsyn till. Backlinen till exempel, Flaming Lips skickade mig en två sidor lång beskrivning på väldigt speciella grejer medan Built to Spill bara ringde upp och sa att det räckte med att sakerna fungerade. Calexico ska ta med sig en hel mexikansk orkester, något som jag inte riktigt hade räknat med.

– Det var faktiskt genom Flaming Lips som jag började inse att City Slang var ett skivbolag. I sam-

Yo La Tengo

band med en av deras Europaturnéer ville de ge ut någonting speciellt här, och de frågade mig om jag kände något bra skivbolag. "Jag har ett" sa jag då och sedan har det fortsatt. Men den första utgivningen var faktiskt en mini-LP med Lemonheads som jag enbart gav ut i Tyskland och som Domino skötte i England. De har fortfarande de flesta utgivningarna där som jag har på fastlandet. Ändå så öppnade vi ett kontor i London också, bara för att ingen tyckte att det var någon bra idé, ha, ha. Ett tyskt bolag i London.

Det lyser igenom att han trots allt kaos är väldigt stolt över sitt bolag och dess stall. Han sprudlar av anekdoter och verkar ha ett tämligen kärleksfullt förhållande till alla han arbetat med.

– Bill Callaghan (Smog) är väl den enda som jag aldrig riktigt förstått mig på. Nä, det var faktiskt väldigt jobbigt att arbeta med honom även om jag älskar hans musik. Idag tycker jag kanske att

det är lite mer synd att jag inte har honom hos mig, han har utvecklas väldigt mycket musikaliskt. Vissa skulle jag kanske inte heller ge ut idag även om jag tyckte om dem då, Hole till exempel. Men de har ett stort bolag nu så jag behöver inte oroa mig längre ha, ha.

– Sedan missade jag Pavement också. Jag fick en kassett, jag vet att Matador fick den samtidigt, innan engelsk press skrivit en rad om dem. Det var en helt anonym kassett med en liten lapp med texten "Like it?" och ett telefonnummer. Jag tyckte väldigt mycket om den och ringde numret så fort kassetten var slut men allt jag hörde var ett knäppt telefonsvararmeddelande. Inte förrän Matador signat dem fick jag reda på att numret jag fått var till deras dåvarande trummis som tydligen aldrig riktigt förstått vad det var för galen tysk som ringde hela tiden och därför inte sagt något till de andra i gruppen. Men jag har ju så många andra att glädjas över.

Calexico

Smog

Eftersom City Slang passar på att återutge en del gamla skivor ger vi på Groove lite tips:

SUPERCHUNK

"Here's Where The Strings Come In"

Att gå i gymnasiet i Skövde var rätt tråkigt. För att fördriva tiden började jag spela i ett flertal rockband. Ett av dem var The Mugwumps. I The Mugwumps ingick bland andra en kompis som idag är nöjesskribent på Svenska Dagbladet. Vi kan kalla honom "Falo". En gång när vi skulle repetera, började Falo tala lyriskt om ett band han hade hört som hette Super-någonting. Jag hade aldrig hört talas om dem, men han fortsatte att framhäva hur bra de var, så namnet fick fästa någonstans i det undermedvetna. När jag något år senare gått ur gymnasiet och börjat arbeta på Discos Skivor i Skövde, fördrev jag lite tid genom att leta igenom butikens inventarier. Plötsligt fick jag syn på en skiva som hette *Here's Where The Strings Come In*. Bandet hette Superchunk. Var det inte dem jag hade hört så mycket om? Eftersom butiken väldigt sällan hade några kunder, bestämde jag mig för att jag lika gärna kunde lyssna efter vad det var som Falo talat så extatiskt om.

Min första kontakt med Superchunk blev ekonomiskt förödande. Men av alla skivor med Superchunk som jag köpt eller hört, har ingen innehållit så mycket extatiskt briljant pop-skrammel som *Here's Where The Strings Come In*.

Dan Andersson

SMOG

"Wild Love"

På något konstigt sätt tycker jag att *Wild Love* är Bill Callahans bästa skiva. Väldigt mycket konstiga infall och mycket tydligare än senare lyser hans bisarra humor igenom. *It's Rough* är oändligt bra och att sjunga ett långt epos om en sexuellt frustrerad Prince är ju också ganska fantastiskt egentligen.

FE

DIM STARS

"Dim Stars"

Thurston Moore, Steve Shelly, Don Flemming och Richard Hell i ett märkligt projekt. Ett soundtrack till en film som tyvärr aldrig blev av. "Ett grupp bestående av Thurston och Hell kunde jag inte annat tacka för att ge ut. Tyvärr var det inte så många som upptäckte den, så det är nog än av våra större floppar" (Christopher Ellinghaus). Ändra på det!!

FE

GUIDED BY VOICES

"Alien Lanes"

28 låtar på 41 minuter. Högkoncentratpop. Som om alla guld-bitarna ur pophistorien blixtrade förbi på en gång. Perfekt att fira en morgon med strålände sol och förundras över hur lite dålig ljudkvalitet betyder för en bra poplåt.

FE

ULF LUNDELL

"Vargmåne"

"Törst"

"Natten hade varit mild och öm"

"Nådens år"

"Ripp rapp"

"Längre inåt landet"

"Kär och galen"

"Sweethearts"

"12 sånger"

"Den vassa eggen"

"Det goda livet"

"Evangeline"

"Utanför murarna"

EMI

Vad man än tycker om Ulf Lundell går det inte att förneka att han är en del av det svenska kulturarvet. Av folksjälen rentav. Trollformeln hette förstas *Öppna landskap*, och gjorde LP:n *Kär och galen* till en storsäljare av oväntad magnitud 1982.

Att lyssna igenom Lundells samlade (och med bonuslåtar utökade) produktion från åren 1975-1989 är att ta en glupdjup klunk av ett artistskap, så djup att det nästan känns som en kallsup. Men det är väl i den voluminösa mängden som man ser karaktäristika tydligast. Ju längre fram i karriären Lundell kommer, desto större blir hans behov av att teckna sina egna själporträtt. Det kulminerar i *Den vassa eggen* (1985) och de tre efterföljande skivorna i kölvattnet efter Den Smärtsamma Skilsmässan. Med så många skivor går han långt över åltandets gräns, så långt att det när man hör det idag känns som att han koketterar med sin sorg snarare än bearbetar den. Han försöker upphöja sitt lidande till allmängiltighet, och när det inte alltid lyckas blir det rätt påfrestande. Att dessa skivor sedan har armarna låsta av ett kampsportsgrepp av 80-talsound gör dem knappast mer inbjudande såhär i efterhand.

Problemet är kanske att Ulf Lundell någon gång vid den här tiden blev väldigt upptagen av att vara Ulf Lundell, konstnären, och att detta berövade honom en del självkritik. Det märks inte minst på flera av bonuslåtarna. På *Utanför murarna* är de så många att de rymmer en hel CD. Just extramaterialet på dessa senare skivor visar nädlöst Lundells svårigheter att variera materialet, tillika hans Springsteen-komplex. Han har ett par typer av låtar, och de kör han vidare på.

Därför är det en befrielse att kasta sig tillbaka till *Vargmåne* från 1975. Ulf Lundell

som ung skivdebutant. Långt innan han blivit del av folksjälen. Långt innan hans självsäkerhet blivit självcentrering. Här finns den klassiska, smått dekadent livsjublande *Sextisju, sextisju* och charmigt triviala saker som *Sniglar och krut*. Och så *Bente*, en av Lundells bästa låtar någonsin.

Den krypande olusten i *Bente* utvecklas till ren mardrömsklaustrofobi i småproggiga *Birgitta hon dansar från uppföljaren Törst*. *Törst* är annars en rätt förvirrad platta som urskiljningslöst blandar stilar och stämningar. Men det är samtidigt dess styrka; *Törst* är när allt kommer omkring en av de Lundell-skivor som är roligast att lyssna på.

Sedan följer en vindlande färd genom brötig rock med gruppen Nature på liveplattan *Natten hade varit mild och öm*, somrigt varm stockholmsromantik på *Ripp Rapp*, rätt poänglösa hjältetolkningar på svenska på *Sweethearts* med mycket mera.

Den allra största behållningen är nog *12 sånger*, den helakustiska uppföljaren till, och reaktionen på, *Kär och galen*. Ulf Lundell gör sig till historieberättare och levererar rena pärlor som *Tre bröder* och *Stormen*. I sådana låtar kliver han ur sin egen persona och fokuserar framgångsrikt på *berättelsen*. Lundell skriver själv i CD-häftet att *12 sånger* utnämns till Sveriges sämsta rockplatta genom tiderna. Bara det att det inte är någon rockplatta, den är befriad från allt vad rockposer heter. Ska jag plocka en enda skiva av de som Ulf Lundell gjort, så är det utan tvekan *12 sånger*.

Bonusmaterialet i stort då? Tja, det är en blandad kompott som speglar originalskeivorna rätt bra. En del är plågsamma övningar i bristande självkritik medan annat faktiskt fördjupar innehållet i originalskeivorna. Särskilt den nio minuter, radikalt annorlunda demoversionen av *Bente* (kallad *Tillvarons hundar*) på *Vargmåne* och alternativversionen av *Du tog mej* på *Ripp Rapp* utmärker sig.

Samtliga skivor är remastrade. Jag brukar annars vara skeptisk till revisionism av den typen, men här har man gått varsamt fram. Det är till och med så att den ljudmässigt rätt sunkiga *Natten hade varit mild* låter riktigt hyfsad.

På det hela taget en intressant porträtt av artisen som ung och något äldre, men ett porträtt som tjänar på detaljstudier.

Peter Sjöblom

FUNKSTÖRUNG "Appetite for Disctruction"

Stud!o K7/Goldhead

Appetite for Disctruction, Funkstörungs första riktiga album, påminner en hel del om Autechre cirka *Chiastic Slide/Tri Repetae*. Funkstörung har dock en lekfullare attityd med lite enklare, mer direkta melodier. Plus att de är mycket öppnare för vokala inslag, endast hälften av låtarna på skivan är instrumentala. Triple H rappar på minst två spår, Carin och Greenwood sjunger på några andra. Men musiken är fortfarande det centrala, sången och rappen är ett ytterligare instrument tillsammans med de galna beatsen och de andra sönderprocessade ljuden. Och även om ingen individuell låt överklassar den underbara remixen på Wu-Tang Clan, så är *Appetite for Disctruction* ett bättre album än förra årets remix-samling *Additional Production*. Riktigt bra pop.

Henrik Strömberg

TARWATER "Animals, Suns & Atoms"

Kitty-Yo/Border

Elektronikbaserad pop. Så skulle man kunna beskriva Tarwaters musik, fast egentligen är det så mycket mer. Efter att ha sett den tyska och brittiska avantgarde-scenen växa sig stark under andra hälften av 90-talet kan vi nu konstatera att artisterna har a) hittat formen, b) fått en publik. Tarwater står precis mitt på denna nya relativt outforskade kontinent, och de blandar friskt. Allt är baserat på samplingar och loopar, och vi hör influenser från så skilda håll som indisk folkmusik till triphop och elektro. Samtidigt är det en framåtblickande skiva – om detta är en profetia över 2000-talet vill jag vara med hela vägen.

Pigge Larsson

HENRY MUZZELWHITE ORCHESTRA "Henrys Lunch"

Big Dipper/Border

När ska vårt grannland i väster sluta slå en med häpnad? Att ett för mig helt okänt band skulle övertyga på detta vis var fan i mej lika oväntat som att Ryssland inte skulle gå vidare i hockey-VM. Alldeles bländande vacker gitarrpop med åttiotal-indie-känsla. Jag hör lite Cure och Triffids i vissa låtar. Tillsammans med Tore Aurstads starka stämman när låtarna högre dimensioner. Om *Henrys Lunch* är en debutplatta, informationen i bokletten är obefintlig, så är det en av de starkaste jag hört.

Per Lundberg

COCA CAROLA "Feber"

Beat Butchers/MNW

Till skillnad från många andra svenska punkband har Coca Carola lyckats bevara det gamla soundet från åttiotalet och utvecklat

det. Detta tillsammans med en allt starkare näsa för bra melodier gör dem till ett av den svenska punkens starkaste kort, i mitt tycke. *Feber* är ett bra bevis för det. Här finns uttryck av både pop, rock och punk, men det är alltid melodierna och attityden som står i centrum. Det börjar till och med ibland bli svårt att kategorisera Coca Carola. *Han vet och han kan* är svängig pop med självkänsla. Heja.

Magnus Sjöberg

A PERFECT CIRCLE "Mer De Noms"

Virgin

Toolsångaren ger sig ut på en soloutflykt i väntan på ett kommande Toolalbum. Steget från originalbandet blir inte alltför långt. Han rör sig säkert bland tunga gitarr-riff och svävande slingor. Maynard James Keenan sjunger med övertygande styrka och bevisar att han kan skriva text och musik på mer än ett sätt. Genomgående för *Mer de Noms* är välsnickrade låtar som lyfter sig själva från tyngd till luftighet. En rolig detalj är att av skivans tolv spår så har sju förnamn i titlarna, Magdalena, Judith, Brena och Thomas. Skulle vara kul att få veta vad det betyder.

Per Lundberg

SHEAVY "Celestial Hi-Fi"

Rise Above/MNW

Fortfarande kan jag inte lyssna på stonerhiten *Virtual Machine*, från förra plattan, utan att vrålhöja volymen. Sångaren Steve Hennesseys kusligt Ozzy-liknande röst framkallar kalla kärar av njutning och domedagsriffen gör mig helt matt. Här snackar vi inte om att låta sig inspireras av husgudarna Black Sabbath, här kan man allt! Ackorden, sången, riffen, låtupbyggnaden – allt påminner om dem. Men Sheavy gör det bra! Senaste plattan plöjer inga nya färör direkt förutom att låtmaterialet ibland flummar iväg väl mycket. Steves röst och Dan Moores stenkross-riffande gitarrspel tillsammans med den spacerockiga atmosfären gör den till en given följeslagare hela sommaren.

Thomas Olsson

LEE "SCRATCH" PERRY "On the Wire"

Trojan/Border

Hade inte Lee "Scratch" Perry försvunnit – till Schweiz sades det – den där gången hade *On the Wire* kanske kommit för tolv år sedan, precis som det var tänkt. Men Scratch är Scratch och hans vägar äro outgrundliga, så därför har det dröjt tills nu innan världen fick höra plattan. Som alltid är Lee Perry bäst när han rasar omkring bland mixerbordsreglagen som en reggaens korsning mellan George Clinton och Godzilla. Det gör han lite då och då på *On the Wire*. Han gör konstiga

låten i mikrofonen, "I am the Elephant man and Michael Jackson could not buy me", kastar iväg vanskapta ljud långt ut i ena kanalen så att de studsar hårs och tvärs genom stereokomponenterna och smattrar till mot trumhinnan innan de dunstar bort i rymden, titellåten är smält fantastisk! Fast ibland tappar han fokuset, eller om han kanske hittar det, det är lite svårt att avgöra i hans fall, och då kan det bli lite långdraget.

Peter Sjöblom

THE DELGADOS "The Great Eastern"

Chemikal Underground/Playground

Jag var för några bara veckor sedan beredd att säga att rocken var död. Det var väldigt länge sedan jag hörde en riktigt bra ny pop- eller rockplatta, men så kom detta guldkorn. Jag har gillat Delgados tidigare utgåvningar, men aldrig blivit helt övertygad. Vissa singlar har till och med varit utslagna. Men när jag första gången placerade *The Great Eastern* i CD-spelaren insåg jag att det finns hopp. Jag ska med en gång säga att det här är den bästa popskiva jag hört sedan Suedes *Dog Man Star* – Ultrasound hamnar bara någonstans i närheten, och Jeff Buckley är död, så det här är definitivt det enda popbandet just nu som gör stor musik.

Här finns fragment som påminner om både Spiritualized, Radiohead och tidiga Boo Radleys, men även nästan symfoniska inslag (progressiv musik i engelsk bemärkelse) och tydliga (men inte pinsamma) referenser till *Sgt Pepper*-plattan. De Delgados i grunden enkla och ibland lite brötiga gitarrpop byggs på med körstämmor, stråkar och keyboards till en komplex men ändå behaglig väv där det händer något nytt hela tiden. De har höjt ambitionsnivån och gör musik som går rakt in i själen och möblerar om. Och fortsätter att möblera om. Synd att inte fler vågar vara såhär innerliga.

Pigge Larsson

PINK "Can't Take Me Home"

LaFace/Arista/BMG

Soul-hiphop är stor, så stor, framförallt i USA och på MTV. Babyface och L.A. Reid, två av de största producenterna i gamet, hjälper Pink, en tjej som påminner om Kelis med sitt i-ditt-ansikte-utseende. Det handlar om själfullt ljudande musik med en liten edge som drar en linje mellan en (någorlunda) ung Michael Jackson och ett funkigt och välslipat TLC-groove. De flesta spåren är bastanta produktioner som får det att vattnas i munnen på vilken musikvideoregissör eller singelletare som helst, det låter bra helt enkelt. Relativt spontant också vilket är ovanligt i den här genren. Imponerande och skönt.

Gary Andersson

CALEXICO "Hot Rail"

City Slang/Virgin

Herrar Burns och Convertino från Giant Sand tar sig för andra gången över gränsen till Mexico, första gången var det med *The Black Light*. *Hot Rail* låter som en färgstark film i svartvitt med förföriska kvinnor, opålitliga halvfigurer med tunna slokmustascher och tequila. Soundtrackkänslan förstärks av skivans ojämnheter; vissa låtar går förbi utan att märkas, medan andra lämnar mer konturerade avtryck – särskilt de med sång. *The Ballad of Cable Hogue* till exempel är ett utmärkt singelval.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER "Urban Renewal"

Guidance/Border

På *Urban Renewal* slås det ännu en gång fast hur symbiotiskt hiphoppens förhållande är till poesin och spoken word-traditionen. Michael Franti har tidigare i bland annat Spearhead gjort fantastisk, jordnära och poetisk musik och Common har skapat vackra konstverk som alltid berör. I denna tradition fortsätter Oliver Grimboll, Ursula Rucker och Ras Baraka på denna livsberusande samlingsplatta. Att kunna skapa så här drabbande musikkupplevelser måste vara vad varje artist söker, lyssna bara på King Britt-producerade *Circe* där Ursula Ruckers inbjudande stämmanärjar dig djupare och djupare in i ett totalt beroende. Från detta finns ingen återvändo. Med *Urban Renewal* öppnas vägen till allt vackert och brinnande i musikens universum, utan *Urban Renewal* förtvinar känslorna.

Gary Andersson

DAD "Everything Glows"

EMI

Att skryta med att plattan sålde guld i Danmark på tre dagar säger lika mycket som att Marie Fredrikssons nya också säljer bra... När Disneyland After Darks glansdagar under 80-talet innebar cowboypunk låg de helt rätt i tiden, men dagens insmickrade powerrock känns helt fel. Trots allt låter de fräschare än på länge, glöm den intetsägande *Simpatico* från 1997, *Everything Glows* glimmar faktiskt till då och då och bjuder till och med på lite cowboypunk. Lyssna bara på *The Road Below Me* eller *Evil Twin* så kommer de gamla Disneyland-vibbarna krypan. Annars är resten en platt, mainstream-drypan och tråkig historia vilket troligtvis bidragit till att den trogne trummisen Peter Jensen tagit av sig hatten för gott.

Thomas Olsson

Album

GUSGUS "vs. T-world"

4AD/Playground

Innan GusGus fanns hade Biggi Veira och Herb Legowitz ett band ihop, T-world. Det blev aldrig av att T-world-låtarna släpptes ordentligt på skiva, av olika anledningar har de legat i byrålådan sedan tidigt 90-tal. Men nu är GusGus tillräckligt kända, och 4AD släpper den här lilla skivan med sju instrumentala låtar. Det är inte techno, house eller triphop, det är lätt svärdefinierbart... vänta, det låter som samlingarna *Ambient Dub* från Beyond Records som kom ut 1992, 1993.

GusGus vs. T-world... det är rätt bra låtar, men det låter lite gammalt. Lite tunt och aningen mesigt. Sista låten, elvaminuterseposet *Esja*, är dock magnifik.

Henrik Strömberg

MOTHER SUPERIOR "The Mothership Movement"

Boogie Woogie Riot/SMT

Stora riff, tuftt gung, ruffig omgivning och wailande sång funkar alltid. Ett jävla rockös i sann MC5-anda bjuds vi på Mother Superiors andra album där spår som snabba *I've Got Soul*, långa Zeppelin-ekot *Keep On Keepin' On*, partyhugrande *Everything Goes When You're Gone* och munspejlsfyllda *Wreck My Mind* imponerar. Konceptet är välkänt men charmen är stor, hoppas de kan föra över detta positiva till sina livespelningar.

Gary Andersson

MOTÖRHEAD "We Are Motörhead"

Steamhammer/SPV/Playground

För mig är riktiga Motörhead synonymt med den ursprungliga och oslagbara trion med Lemmy, "Fast" Eddie Clarke och "Philthy" Phil Taylor. När jag lyssnar på *We Are Motörhead* blir jag tyvärr lite besviken. Vad är det då som går snett? Jo, Motörhead har förändrats från världens bästa, och enda, riktiga rock'n'roll-band till ett delvis mer ordinarnt hårdrocksband. Lemmys karaktäristiska basljud är nermixat totalt, på de gamla plattorna var det basen som styrde, nu är det de tråkigt nedstämda gitarrerna och trummissen som kommer fram och där går mycket av svänget förlorat. Lemmys sång är även den tråkigt nedmixad och den där förbannat smattrande basstrumman överröstar allt. Det är alltså mest ljudbilden jag vänder mig emot, det finns verkligen bra grejor här som titellåten, men framförallt *One More Fucking Time* är helt lysande med en refräng som bara ett band i världen kan göra, något väldigt engelskt, släpigt och elakt. I sådana stunder när Motörhead oanade höjder och är bäst igen.

Jonas Elgemark

GREYAREA "Fanbelt Algeria"

Victory/Border

Punk efter grundskolemodellen. Inte en låt över två och en halv minut. Fotbollskörer, fast GreyArea lägger till två ingredienser, låtmakeri och produktion. Starka låtar med bra refränger att lalla med i är alltid skönt. Kul att detta New York-band väljer att göra cover på Stiff Little Fingers *Gotta Getaway*. Gillar man Millencolin och No Fun At All så gillar man GreyArea.

Per Lundberg

NEIL YOUNG "Silver & Gold"

Reprise/Warner

Någon sade lite besviken att när Neil Young nu för tiden tappar inspiration hemfaller han åt en trygg *Harvest*-lunk, istället för att som förr kasta sig över något nytt och obekant. Om det stämmer är *Silver & Gold* ett tecken på inspirationslöshet – flera av låtarna har dessutom spelats live ett tag, få är nyskrivna. Jag tycker att den är bättre än den överskattade *Harvest Moon*, men i längden blir det mysigt och hemtrevligt i överkant. Och den underliggande tonen av nostalgi stegras ibland till ren pekoral som *Buffalo Springfield Again*. Generellt kan man säga att *Silver & Gold* är jämn i känsla och stämning, ojämn i låtmateriell (med de tre sista låtarna i topp). Som en Neil Young-platta brukar vara numera alltså.

Peter Sjöblom

T-MODEL FORD "She Ain't None of Your'n"

Fat Possum/Epitaph/MNW

T-Model är en sprallig gammal man med en ylande gitarr och ett smittande skratt. Till sammans med trummisen Spam utgör han en enhet som på gamla dar kastat sig rakt in i musikens virvelströmmar utan att kunna simma. Och ändå lyckas de färdas uppströms.

De spelar blues. Oborstad blues. Som om det fanns någon annan sort. Blues som växer vilt och som snärjer in sig själv tillsammans med lyssnaren i ett virrvarr av taktsvängningar, gitarrmissljud och eh... personliga sånginsatser. Närheten till historierna, rytterna och musikernas rörelser är frapperande, *She Ain't None of Your'n* går rakt in i hjärteroten och får dig att skälva till för ett ögonblick, förutsatt att du tillåter ditt hjärta att vara med förstas. Det svänger, det kränger och det slirar, men mest av allt rockar denne snart 80-årige Mississippi-ikon röven av alla tunna wannabees med sin nedsuttna version av historieberättande via musik vi kallar blues. Rå blues. Oborstad blues. Fantastisk blues.

Gary Andersson

ELEPHANT "Selected Random"

Eternity/Tom Bone

Hur närmar man sig ett projekt av den här magnituden? Ta en stomme bestående av jungle och house – inkludera intentionen att fungera som en smältdegel av pop, reggae, jazz och r'n'b – blanda med nästan 40 kompetenta individers personliga bidrag och du borde få en salig röra i begreppets verkliga mening. Ju fler kockar... Ja, ni vet. Det här albumet, med ambitionen att konstituera varje spår separat genom valet av producent och medarbetare, borde ge resultatet att några få artisters bidrag lyser igenom medan andra kollaborationer totalhavererar. Så är dock inte fallet. Visst, vissa låtar är bättre än andra, några till och med mycket bättre än andra, men det handlar knappast om individuella prestationer. Det som istället borde framhävas är prestationen av att under förutsättningarna lyckas få ihop ett så väl sammanhållet album på ett ganska okonventionellt sätt. Det fungerar med andra ord förvånansvärd bra! Rent musikaliskt så erbjuds det kanske inga omvälvningar, men låtarna, förklarligt nog ämnade för dansgolvet och med uppenbarliga avsikter att framföras live, fyller mer än väl sina syften precis som skivan i sin helhet. När sådana här ambitiösa projekt fungerar ska de utan tvivel uppmärksammas. När de lyckas så här bra måste de helt enkelt respekteras.

Johannes Giotas

MICHAEL J. SHEENY "Sweet Blue Gene"

Beggars Banquet/Playground

Lite soul, lite blues, lite vistradition. Bra låtar blandat med ofta härligt smutsiga och hypnotiska arrangemang. *Sweet Blue Gene* är bitvis omtumlande bra. Ett stänk Nick Cave följt av ett stänk The The. Här kan spåras nyanser som är dolda vid en lyssning med som är uppenbara vid nästa. Ett intensivt lyckopiller att dosera om och om igen.

Magnus Sjöberg

PAUL WELLER "Heliocentric"

Universal

"I'm a changing man" sjöng Paul Weller på *Stanley Road* för fem år sedan. Och det brukade han ju vara. I Style Council förändrade han sig så mycket att hans publik och slutligen också hans skivbolag övergav honom. Weller harvade runt utan skivkontrakt och släppte sen ett första soloalbum som ingen köpte. När engelsmännen tog honom till sina hjärtan igen med just *Stanley Road* ville han naturligen inte förlora allt ännu en gång och därför slutade han att förändra sig. Fast det var inte bristen på förändring som var det huvudsakliga problemet med förra albumet

Heavy Soul, det led mer av ett svagt låtmateriell. *Heliocentric* är bättre. Det kanske aldrig blir riktigt lika vackert som på *Wings of Speed* men man slipper programmera bort några korkade rockers av det slag som mannen förstörde *Heavy Soul* med. *Heliocentric* är kanske bara ännu ett Welleralbum, men Weller är bra igen. Och det kan man leva på ganska bra.

Thomas Nilson

RACHEL'S/MATMOS "Full on Night"

Quarterstick/Border

Post-post-post-rock. Två nya episka tolkningar av *Full on Night* från Rachel's första album. Först en tolvminuters live-version, de börjar drömskt med akustisk gitarr, därefter piano, trummor, sedan lite mer påfallande elektriskt, lite stråkar och mörka ljudeffekter förtätar stämningen, en distad elektrisk gitarr fram dem i förgrunden. Svepande klanger, en dov basgång, elaka gitarrfragment. Det är mörkt och skrämmande. Det är stor litteratur i instrumental form. Det är väldigt bra. I stället för sång medföljer det tre poetiska texter i CD-häftet. Helt rätt. Häftet är dessutom väldigt snyggt, med definitiva David Sylvian-vibbar. Det finns helt enkelt inget negativt att säga om det här mini-albumet.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER "The Button Down Mind of Daniel Bell"

Tresor/Border

Denna lysande mixsamling tar avstamp i nutida tysk elektro, tar några irrvägar förbi husträskets fällor och slutar någonstans i närheten av Detroit. Daniel Bell sammanför här några av de intressantaste akterna just nu; Ricardo Villalobos, Herbert, Nick Holder och Thomas Brinkmann. Det är bara att tacka och buga, Tresor vet vad de sysslar med.

Pigge Larsson

MIDFIELD GENERAL "On the Floor at the Boutique"

Skind/Border

Midfield General mixer låtar han spelat på klubben Big Beat Boutique och plattan blir till ett slags historiskt dokument. I förordet upprepas klubbens programförklaring där de påpekar att ambitionen var bredare än den big beat som blev klubbens signum. Följaktligen blandas hiphop, drum'n'bass och allmänt klubbflum vilket ger en bra tillbakablick för den nostalgiske.

Björn Magnusson

Nu kommer det äntligen något nytt från **A Guy Called Gerald** (han med *Voodoo Ray*), en singel med Louise Rhodes på sång. *Humanity* (Stud!o K7/Goldhead) är en ypperlig låt där både Gerald och Rhodes visar sig från sina bästa sidor, lite som en blandning av *Finley's Rainbow* och Lamb som de var vid första albumet. *Humanity* släpps på två tolvor, den första med bland annat originalversionen och den snygga Funkstöring-remixen, den andra med två och en halv remix av Ashley Beedle, tribal house när det är som bäst.

Över till Sverige. Nystartade Blenda Records första tolv kommer från **8 Tunnel 2**. En fyraspårs-EP med tydliga influenser från tysk minimalistisk dub som Rhythm & Sound, Thomas Brinkmann och Pole. Fast Tunnlarna skippar det mesta av den minimalistiska delen och ökar exponentiellt komplexiteten i programmeringen. De två längre spårerna på EP:n är underbara, särskilt *Taxi*, medan de två andra inte riktigt räcker hela vägen. För alla oss som gillar genomskinnig vinyl (ironi) kommer nu det åttonde släppet från Stilleben. 2x3 låtar från **Luke Eargoggle & Rutherford**. På *Elsewhere*-sidan är det kall maskinell elektro som gäller, med knappt ingen plats för mänskliga känslor. *Stalkers*-sidan är mycket bättre, fortfarande elektro men mycket varmare. *Worship Binoculars* har tydliga Kraftwerk-vibbar och vocoder-röst, men känns ändå unik. Tolvans bästa låt, *Distant Love*, kan jämföras med Boards of Canada när de är som bäst. Svinbra. **Kompis** gör, fast de är från Götet, house med definitiv stockholmskänsla. På EPn *Supermodern* (Eloge) hittar vi *Enter: The Star*, funkig och lättsam house som känns som en given accessoar i sommarvärmen. Två remixar, av La Cienda Honduras och Jori Hulkkonen, tillför lite mer dansgolvsvänlig tyngd i basen. Egentligen är jag mer förtjust i EPn andra låt, den lugnare *The Day After Theme*. Ypperlig episk ambient house.

Henrik Strömberg

Det är trevligt att stockholmshousen börjar ta sig ur det trötta Svekträsket. UES introducerar **Betamax Crew** med inte mindre än två tolvor med fyra spår på varje, och det är ett ganska varierande material som visas upp. Om *Stockholm Workouts 1* är en aning trevande så är *Stockholm Workouts 2* snarare coolt funkig. **J Antonis** egensinniga *No Sleep 'til Kristineberg* (också på UES) lyckas bättre i sin technoinfluerade deep house, och b-sidan *Uptight/Bucktown* svänger ordentligt.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER "E-Scension 2"

Kickin'/Border

Det känns som om 2000 är året trance kan bli intressant igen. De senaste åren har trance stått för platt goa-trance eller hysteriskt kommersiell euro-trance, men det var bättre förr (host). Tänk 1993-94. Tänk rave-fest. Tänk dansa hela natten till helt fantastisk trance, trance som hade djup i basen och en instrumentering som ledde någon vart och inte bara stod och stampade på samma ställe hela tiden. Nåväl. Idag är det år 2000, och engelsmännen tycks äntligen ha tröttnat på goa-trance. Jody från Way Out West har mixat ihop en till *E-Scension*-samling, bättre än den förra, med ny eller nyremixad trance. Första spåret, en Way Out West-remix, är visserligen pinsamt uselt, med resterande 70 minuter av CD:n är definitivt av högre kvalitet.

Henrik Strömberg

WEEN

"White Pepper"

Mushroom/Border

Knarkpoparna Ween har gjort mycket skumt genom åren, men *White Pepper* tar nog ändå priset. Jag ska inte ge mig in på att försöka definiera postmodernism, men var det något som korsade min hjärna under en första lyssning så vad det just det ordet. Skivan utgör en slags odyssey genom de kanske mest beklagliga delarna av 70-talets popmusik. Ifrån symfonisk rock med etnotendenser å la Gong till hjärndött Motörhead-slammer. Roxy Music-pastisher från deras mest fäniga sida och slippig Nashville-country. Till och med glimtar Winger-referenser förbi, då är Ween ute på mycket tunn is. Men visst, det är extremt välgjort och vissa spår är faktiskt rätt trevliga i all sin absurdhet. Frågan är om det just är detta som jag vill ska flyta upp ur historiens gömmor. Kanske är skivan till för oss historielösa slynglar som droppar referenser kors och tvärs utan en tanke på deras inbördes olikheter? Eller är detta som Ween tagit upp bara ännu ett bevis på att tid inte existerar annat än i teorin? Herregud, bra kan det ju knappast vara.

Fredrik Eriksson

SPIRITUAL BEGGARS

"Ad Astra"

Music For Nations/MNW

Ad Astra, till eller mot stjärnorna, är vad titeln antyder och vad kunde vara mer rätt. Sedan första plattan från 1996 har Spiritual Beggars alltmör renodlade 70-tals retrorock-sound vuxit sig starkare både musikaliskt och låtmässigt. Förstärkningen i form av Per Wiberg på orgel är genialisk och sluter cirkeln plus bäddar för succé. Gitarristen Michael Amotts (Arch Enemy) tunga riffande och sångaren Spice (Mushroom River Band)

personligt, heta stämman bildar tillsammans med Hammondorgeln en cementerad grund att stå på i form av psykedelisk flummighet och tung rock. Inspirationen från band som Black Sabbath, Deep Purple och Mountain svävar som en osynlig ande över plattan och bidrar till att låtar som *Left Brain Ambassador* eller *Save Your Soul* kommer att välta festivalerna i sommar. Producenter gör Fredrik Nordström (In Flames, Dark Tranquillity) som lyckas fånga bandets vitala livekänsla och dessutom även själen i musiken.

Thomas Olsson

LOW

"One More Reason to Forget"

Blue Sanct Musak/Border

Precis som bandnamnet indikerar spelar Low lågmäld vacker pop med rymdklang. Socker-vadd för öronen och fiberrik kost för melankoliska själar. Detta är en liveinspelning från Kentucky för tre somrar sen, den är så långsam att man nästan blir apatisk av att lyssna. En skitbra platta att sitta still i soffan till bara man inte tänker umgås med folk efteråt.

Pigge Larsson

DIVERSE ARTISTER

"Staedtizism"

~Scape/Border

Det går alldeles utmärkt när etiketten ~Scape sätter ihop en samling med atmosfärisk elektronika. Allt kretsar kring försiktigt släpiga rytmer, skönt monotona ljud och lågmälda baseffekter. Vackert svävande stämningar att glädjas åt och låta sig flyta bort till. Svängigt blir det aldrig men det är heller inte meningen. Bland de medverkande hittas Pole och To Rococo Rot, Sun Electric och Thomas Fehlmann. Kvalitet!

Robert Lagerström

TARENTEL

"From Bone to Satellite"

Temporary Residence Ltd./Victory

Det stora problemet med instrumental gitarr-baserad rockmusik är att det i nio fall av tio låter som om något saknas. Bandet spelar bra och skivan är ofta välproducerad, men det går inte att komma från den där tanken som obönhörligen snurrar inne i huvudet: "Det här skulle kunna vara hur bra som helst om de bara haft en sångare". Dålig instrumental-rock låter som rockmusik gör i största allmänhet, minus sången. Den oundvikliga rockekvationen dikterar att om man tar bort ett bärande element ur musiken, måste dess plats fyllas av något annat. Det har amerikanska Tarentel förstått. Istället för att stå och envist stampa i den klassiska rockfåran, har San Francisco-kvintetten byggt upp sina egna villkor för hur de vill skapa musik. Med grunden cementerad hos moderna avant-gardister som John Cage och Brian Eno, kombinerat med Ennio Morricones cinematiska sensibili-

tet, handlar *From Bone to Satellite* inte om enskilda låtar. De fem spåren utgör istället delar av en större helhet. Ofta märker man inte ens övergångarna mellan låtarna, utan de smyger sig in i varandra. På samma sätt smyger sig *From Bone to Satellite* på lyssnaren. Utan att man märker det fastnar melodierna oväntat snabbt och man kommer redan efter ett fåtal lyssningar på sig själv med att nynna dem på spårvagnen. Storslagen musik för det undermedvetna.

Dan Andersson

THE ROYAL BEAT CONSPIRACY

"Gala Galore"

Bad Afro/House of Kicks/MNW

Band som kan vara musikaliskt och historiskt vidlyfta utan att tappa varken integriteten eller tråden bör premieras. Sålunda förtjänar göteborgarna Royal Beat Conspiracy hypen. Pop (eller något sådant), garage (mer eller mindre), surf (typ), rockabilly (lite), psykedelia (en aning) och soul (disco ibland) omfamnar varandra fördomsfritt och självklart. Det är bara i undantagsfall jag tycker att det låter som att de vill spela sig igenom alla genrer i skivhyllan, för det mesta fungerar det med bravur. Och *The Chameleon's Changing Color* är bara sååå bra!

Peter Sjöblom

TRACY BONHAM

"Down Here"

Island/Universal

Den i klassisk violin skolade Bonham hade en liten, liten MTV-hit med låten *Mother Mother* för fyra år sedan. På det då tillhörande albumet *The Burdens of Being Upright* hade gitarrerna en mycket dominerande roll. På uppföljaren *Down Here* har dock Bonham försonats med stråken och lyckas integrera både rockuttryckets gitarrer och refränger med mer sofistikerade violinnarrangemang på ett flertal låtar. Resultatet blir en bra mix av harmoni, vrede och skönhet. En platta som definitivt är värd att lyssna på och ta tillvara. Har man ännu inte upptäckt Tracy Bonham är *Down Here* ett imperativ!

Magnus Sjöberg

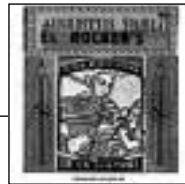
THE SEWERGROOVES

"Guided By Delight"

Low Impact/House of Kicks/MNW

Fuzzrockarna i Sewergrooves släppte hårt svängande debuten *Songs From the Sewer* för knappt ett år sedan och nya plattan känns aningen svagare, ljudbilden som skapats i Pelle Gunnerfeldts studio är alltför homogen för att få mig uppspelt. Lugna låten *So Damn Hard* känns mest angelägen och genomarbetad, generellt sett funkarn groovet bäst när tempot inte är överdrivet brutalt. *Like Never Before* får ändå tjafset och polisongerna att fladdra men det är också allt.

Gary Andersson

Album

TEN BENSON

"Hiss"

Cottage/Playground

Jag som allvarligt trodde att förvåningens tidevarv var över. Att man hört allt. Sett allt. Kännt allt. Sagt allt. Det var innan Ten Benson kom hem till mig. Och plötsligt finns inget att säga. Orden är borta. Föreställ er att Kraftwerk och ZZ Top parar sig. Efter nio månaders värkar ploppar Ten Benson ut. Föräldrarna lånar ut trummaskiner och gitarer. Musik tillverkas. Succén är ett faktum. Den engelska kvartetten Ten Benson kommer att förändra ditt liv bara du är beredd att ta emot den robotliknande gitarmattan med öppna armar.

Per Lundberg

TOMMY GUERRERO

"A Little Bit of Something"

Mo'Wax/Playground

Tommy Guerrero från San Francisco är uppuxen med skateboard och punk och han har varit professionell skateboardåkare. Med tanke på detta kunde man tro att hans musik skulle låta röjig, men icke. Istället gör Tommy Guerrero självfull instrumentalmusik med coola gitarrslingor och sparsamt med dansinflenser. Plattan är personligt harmonisk och svår att stoppa i något tråkigt fack. Om du finner instrumental "lyssningstechno" alltför kall och klinisk kan Tommy Guerrero vara något du bär kolla in.

Johnny Jantunen

HENRIK LEVY

"Along the Way"

Shawnee/Border

Det finns inte så många av hans sort, särskilt inte i Sverige. Sådana som kan kallas singer/songwriters, men som inte kör ner i alternative country-diket som bara blir allt trängre av halvbegåvade lycksökare. Henrik Levy rör sig istället osvikligt graciöst längs sin egen väg. Han spelar gitarr med en lätt flyhänthet som hederligt kan jämföras med Nick Drake, melodierna styr mot engelsk (inte irländsk, engelsk) folkmusik, blickar mot Amerika och 60-tal men hamnar i ett alldes eget här-och-nu-land i grönska och jordbrunt. *Good for Two* i varmt moll är en av de bästa låtar jag hört i år. Ja, *Along the Way* är en av de bästa plattor jag överhuvudtaget hört i år. (Läs mer om Henrik i förra numret av Groove, #2.)

Peter Sjöblom

EARLY DAY MINERS

"Placer Found"

Western Vinyl/Victory

Att bygga musik kring stämningar och suggestioner, hellre än traditionella låtstrukturer, är inte längre något särskilt ovanligt. Det är emellertid ovanligt att resultatet blir så lyckat som det som Early Day Miners uppvisar på

sitt debutalbum *Placer Found*. Stillsamma och öde landskap målas upp av före detta Ativin-medlemmarna Daniel Burton och Rory Leitch; landskap där atmosfäriska missljud är en lika väsentlig komponent för musiken som de smekande gitarrerna, de dova, lätt ostäm- da, pianoackorden och den nynnande sången. Trots att texterna är så gott som omöjliga att uppfatta, talar den ödsliga omslagsbilden och låttitlar som *East Berlin at Night*, *Texas Cinema* och *Desert Cantos* sitt tydliga språk: Early Day Miners musik bryter tystnaden utan att kräva något av sina lyssnare. De bara fortsätter att ge.

Dan Andersson

AUGUSTUS PABLO

"EI Rocker's"

Pressure Sounds/Border

Han blev bara 46 år gammal. Den legendariske producenten, låtskrivaren och musikern dog nämligen av en nervsjukdom förra året. Augustus Pablo sägs vara den som började använda melodica i reggaesammanhang och gjorde framför allt massor av ganska egen- sinniga dubspår, luftiga produktioner med inslag av zylofon, piano och orgel. Här samlas en hel del svårfunnet material – men det gäller nästan att dyrka mannen för att orka höra hela plattan. Det råder stor alternativ- version-känsla över många låtar vilket gör det hela mycket enformigt för en icke-fanatiker. Men som alltid erbjuder Pressure Sounds ett fullmatat och estetiskt tilltalande informa- tionshäfte.

Robert Lagerström

DIANOGAH

"Battle of Champions"

Southern/Border

Steve Albinis produktioner känner vi bäst från de skräpiga och vassa amerikanska ban- den. Här är en mer lågmäld produktion, men med finesse. Chicagobandet Dianogah har för- mågan att ladda och varma men aldrig direkt sprängas. Det är charmigt, mycket ameri- kansk, och det tenderar att bli lite introvert. Elegant kittlas låtarna ihop med en popådra som ibland når oanade höjder. Sammantaget blir *Battle of Champions* en smygande och trevande men efterhand intensiv musikalsk tripp.

Jonas Elgemark

GROOVE ARMADA

"The Remixes"

Jive/Zomba

Förra årets sköna platta *Vertigo* kommer här i funkigt ommixad version. Designen på ski- vans omslag är lika korrekt och briljant som förut, folket på ZiP Design skulle få göra om mina visitkort vilken dag i veckan som helst. Det riktigt intressanta är ändå innehållet, och det är otroligt starkt. Försök till exempel att tömma ett dansgolv med DJ Dan & Terry

Mullans Bongorella Dub mix av våldsamt pul- serande *Chicago* och inse att det inte är möj- ligt. Bonuslåten *Rap* kan te sig något svag men känslorna som de andra jazziga spåren förmedlar är ren kärlek. Att de dessutom väl- jer bort givna fetelåten *I See You Baby* ökar bara på min beundran.

Gary Andersson

ROBERT BELFOUR

"What's Wrong With You"

Fat Possum/Epitaph/MNW

Den kulturskatt som Fat Possum låter oss få ta del av är oersättlig. Från norra Mississippi nära Holly Springs föddes Robert Belfour 1940. Växte upp och jobbade på plantage. Gifte sig och drog till Memphis och fick jobb som byggjobbare. Gitarstilen är lik Muddy Waters som han lärde sig på sin fars gamla gura. I dag är 2000 sjunger Belfour in sig i mitt hjärta med en klar och stark stämma. Robert Belfours countryblues från bergiga Mississippi låter inte som den blues man hört från Fat Possum tidigare. Det är fortfarande avskalat. Det är rätt. Det är musik rakt in i hjärtat utan omvägar. Upptäck blues. Upptäck att du saknat en bit i ditt musikpus- sel. Biten som kan föra dig vidare till nästa level kan kanske vara Robert Belfour.

Per Lundberg

PEARL JAM

"Binaural"

Epic/Sony

Jag märker att jag har svårt att hålla koncentrationen uppe. Tankarna irrar iväg. Jag blir rastlös. Jag har tråkigt. Tittar på klockan. Tittar på låtnumret på CD-spelaren. Nummer fyra. Undrar om alla låtar är lika andefattiga. Nummer sex. Nummer sju. Men i nummer åtta, *Of the Girl*, händer det något, en akustisk gitarr kommer in, ett sugande, dronande groove rullar igång, hypnotiserar nästan bluesigt. Och i sista låten, *Parting Ways*, händer det igen och jag önskar att de oftare skulle slå ner på tempot, lunka och gunga fram, släppa det rätt fantasilösa post- grungandet och istället låta de flytande, drö- jande låtarna dominera, de som skjuter på och håller emot på samma gång. Enligt *Binaural* klär det Pearl Jam av idag så myck- et bättre.

Peter Sjöblom

AMON TOBIN

"Supermodified"

Ninja Tune/Playground

Amon Tobin spelar i en klass för sig, det är ingen annan som har samma sätt att klippa sönder riktigt gamla låtar och sätta ihop dem på nya sätt med superkomlicerade breaks och mullrande basgångar. Jo, Amon Tobin spelar i en klass för sig, men det är också samma klass han spelat i de senaste tre albu- men. Den där melankoliska saxofonen, den

där dröjande klangen, det där plötsliga explo- derandet i hyperaktivt trummande, har vi inte hört det tidigare? Kanske inte exakt likadant, men nära nog för att kunna förväxlas? Nåja, jag kanske överdriver. Inledande *Get Your Snack On* baseras på jämförelsevis moderna gitarri, och svänger dessutom helt fruktans- värt mycket. Vilket givetvis gäller det mesta på *Supermodified*. För det är ju så att även om Amon Tobin inte förnyat sig jättemycket sedan förra plattan så betyder inte det att *Supermodified* inte är ett mycket bra album. Prisa herren, han har gjort det igen. Men till nästa album vill vi se lite mer utveckling, hör du det, Amon?

Henrik Strömberg

TONI BRAXTON

"The Heat"

LaFace/BMG

En typisk svindyr r'n'b-platta. Vi har Rodney Jerkins-hiten, ett par Dianne Warren-ballader, L.A. Reid och Babyface samt det obligatoris- ka gästinnoppet av en känd rappare (Dr. Dre). Jag har ingen aning om det är Hype Williams som regisserat videon till första- singeln *He Wasn't Man Enough* men det borde ju ha varit han. De här förutsättningar- na är egentligen avundsvärda. I Tonis fall känns de dock mest som en belastning. Hennes tänkta konkurrenter som Mary J Blige eller TLC blir aldrig fångade i konceptet utan låter alltid sina egna röster och person- ligheter ta över. Toni varken kan eller vill göra någonting annat än en slätstruken svindyr r'n'b-platta (att *He Wasn't Man Enough* ändå blivit så lyckad beror nog uteslutande på Rodney Jerkins – inte ens Jennifer Lopez kan ju sänka en inspirerad Rodney-låt). Jämför Toni med Mary och hon blir mer avklädd än hon var i Vibe häromåret.

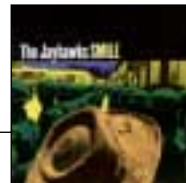
Thomas Nilson

SLUM VILLAGE

"Fantastic Vol. II"

Wordplay/Source/Virgin

Nu när A Tribe Called Quest kastat in hand- duken finns det förmodligen ett visst sug efter T3, Jay Dee och Baatin som utgör jazziga Detroit-trion Slum Village. Att Jay Dee var med och producerade Quest-plattor hörs också tydligt, för tydligt faktiskt. Vilstolen är nerfäld i superrelaxläge, beatsen lugnar ner tempot som en paraplydrink och de svala kla- viaturslingorna strör swimmingpoolglitter i ögonen på lyssnaren medan basen fläktar ansiktet. Det låter fantastiskt bra ibland också, exempelvis på pumpande *Forth and Back* med gästande Kurrupt, *Tell Me* med D'Angelo framkallar rysningar och jag ler fäniigt till vinylskapet på *Eyes Up*. Besvikelserna är Q-Tips inopp på *Hold Tight* och *What's it All About* med Busta Rhymes som bara är okej.

DERRERO

"Fixation With Long Journeys"
Big Noise Recordings/Border

"Oj, här är några walesare som lyssnat sönder sina Hole- och Nirvana-plattor" är min första tanke när *Floaters* vråker sig ut ur mina högtalare. Nästa referens blir engelska Supermodel som också framgångsrikt blandar vackra melodiska låtpartier med distväggar inlindade i taggtråd. Effekten är dramatisk. Påhittigheten fortsätter att flöda över för varje nytt spår, popharmonierna är utsökta och låtar som *Radar Intruder*, *Out to Lunch*, titelspåret och *Pets/Coppice* smeker mig definitivt medhårs. Den poetiska ådran tillåts fritt spelrum i de oskarpa texterna vilket skapar en överrealistisk dimension i Derreros universum. Det mesta är ren pop, det bästa är utspädd med rock. En trevlig överraskning. Sannerligen.

Gary Andersson

JOE

"My Name is Joe"
Live/Sony

Joe har gjort högklassig musik förut (som grymt bra r'n'b av Totos *Georgy Porgy* fem år före Eric Benet) och det finns i alla fall ett par, tre låtar på *My Name is Joe* som är lika förträffliga som de är porriga. Och så finns det *I Believe in You*, en vämjelig ballad som han gör tillsammans med 'N Sync. Antingen har killen väldigt taskigt omdöme i fråga om samarbetspartners eller så låter han sitt skivbolag bestämma för mycket. I bättre sällskap är han då med Mariah Carey och Nas i den suveräna remixen av Mariahs *Thank God I Found You* som avslutar skivan.

Thomas Nilson

EILERT PILARM

"Live in Stockholm"
Nostradamus/Border

Det är så lätt att skratta åt någon, svårare att skratta med någon. Ibland undrar jag om det är ett mänskligt behov att ha en drift-kucku, någon att mulla i snön på lunchrasterna. Tragiskt i så fall. Övårdigt, när man hör folk prata om Eilert med ironin drypande som stekflott ur mungiporna.

Jag vet inte hur många som gick och såg honom i sensomras när den här CD:n spelades in för att få vara med och skapa en modern freakshow. Fast å andra sidan, applåder och jublet mellan låtarna låter ändå ganska ärliga, och allsången i *Love Me Tender* är uppriktigt rörande, så jag kan ha fel och hoppas att jag har det också. Eilert förtjänar genuin uppskattning. För vad han gör är väl egentligen det som alla musiker och konstnärer vill göra – släppa taget, vara oförställd, slippa hänsyn till vad man "inte borde" och vad man "bör". Om alla skulle våga göra det så skulle vi slippa formgivna

Britney Spears-bimbos och föraktfulla fjant-skallar som Dr. Bombay. Spelar det då någon roll om Eilert inte är taktssynkad med bandet (som för övrigt svänger rätt bra; Bengt Berger trummor, Jonas Knutsson saxofon, Mats Öberg klaviatur, Mikael Berglund bas – inga duvungar direkt)? Eller om hans engelska styrs av en egen grammatik?

Jag spelar *Love Me Tender* igen.

Det är vackert.

Peter Sjöblom

XTC

"Wasp Star – Apple Venus Volume 2"
Cooking Vinyl/Kommunikation

Efter att ha varit frånvarande i många år, släppte XTC förra året albumet *Apple Venus*. Till det albumet hade uppenbarligen ett rejält knippe låtar samlats på lager, för här kommer mer. Dock är det inte samma innehållsdeklaration, för där *Apple Venus* var rik på infall och smarta arrangemang är *Wasp Star* mer rak och rockig. Och visst funkar även det konceptet med den pop XTC tagit patent på. Trots att plattan ändå är ett genuint XTC-hantverk, tycker jag att det tyvärr blir lite tråkigt. Nu har ju bandet en närmast orimligt hög lägstanivå, så *Wasp Star* är fortfarande rekommendabel, men kanske inte riktigt helt vad jag förväntar mig av dem. En favorit dock i *Boarded Up*.

Magnus Sjöberg

MIKE LADD

"Welcome to the Afterfuture"
Ozone/Playground

I sin småltedgel av murriga hiphop-beats, jazz och allmänt flum är det svårt att hitta någon linje i *Welcome to the Afterfuture*. Mike Ladd är först och främst spoken word-artist vilket lyser igenom i texterna. Hans rapstil haltar men här finns en handfull högpotenta låtskelett. Inledande *5000 Miles West of the Future* är så nära en hel låt som Mike Ladd kommer, men i sin iver att vara konstig landar Mike Ladd ofta på en planet där bara Tricky förstår språket.

Björn Magnusson

THE NIXONS

"Latest Thing"
KOCH/Playground

Rak och okomplicerad jänkrock som parkerar någonstans mellan Goo Goo Dolls och Third Eye Blind. *Latest Thing* är gruppens fjärde alster, tretton låtar lång där inga är direkt dåliga. Och heller inte speciellt bra. Musik ska förmedla, heter det ibland. Vare sig det är intellektuella budskap, att ruska sorg eller glädje till vaket tillstånd, eller endast lite simpel primalhjärne-stimuli på en lördagsförfest. Bara det är något. Inget av detta lyckas The Nixons med.

Niklas Simonsson

SAINT ETIENNE

"Sound of Water"
Sub Pop/Playground

Solen skiner, syrenerna blommar och Saint Etienne är här med ett nytt album. Sarah, Bob och Pete kunde knappast valt ett bättre tillfälle att släppa *Sound of Water*. Inget passar bättre ihop med stekande sol än Saint Etienne. Under 90-talet gav de oss den bästa popen som fanns att få tag på. Saint Etienne fick oss att gråta till underbara *Hobart Paving* och att dansa sanslöst till *He's On the Phone*. *Sound of Water* låter mer avskalat än tidigare, det känns renare. Hitlåtar har fått ge vika för det lite snävare. Men fortfarande finns de klockrena beatsen där, de som gör att man vill spritta med benen.

Miriam Fumarola

BIG PUN

"Yeeeah Baby"
Loud/Sony

Detta postuma album från den stora bestraffaren Christopher Lee Rios rockar till en början på rejält. Aggressivitet finns det gott om i metallgitarerna i inledande *Watch Those*. Intensiteten fortsätter i *Off Wit His Head* där Pun emellanåt påminner rejält om en annan avliden tungviktare, Biggie Smalls. Jämförelserna med B.I.G. är musikaliskt sett flera, båda verkade gilla yviga gester med stråkar, körer och episka beats. Deras röster är dessutom snarlika. *Yeeeah Baby* signalerar att saknaden efter Pun kommer att bli lika stor som efter Biggie.

Gary Andersson

THE JAYHAWKS

"Smile"
Columbia/Sony

Jayhawks är tillbaka efter succéalbumet *Tomorrow the Green Grass*, nu är det mer pop och en positiv stämning som gäller. Stämsången är klockren och de flesta låtarna känns som hits, refrängerna är uppenbara och slidegitarerna på plats. Det är väldigt lätt att känna sig hemma i Jayhawks sällskap, även om jag vet att jag inte kommer att göra om besöket speciellt ofta. Bäst blir det när de tar i och vrider upp disten som på *Life Floats By* och *Baby, Baby, Baby*.

Jonas Elgemark

TOSHACK HIGHWAY

"Toshack Highway"
Flower Shop/Border

Det här är en intressant konstellation. Med Adam Franklin från Swervedrivers i spetsen gör Toshack Highway en alldeles utmärkt avantgarde-pop, baserad på akustiska gitarer, trummor och synthar. Det är långsam och drömande musik med en hel del samplingar och spoken word-inslag. Som en mer akustisk vidareutveckling av Plone ungefär.

Pigge Larsson

ELLIOTT SMITH

"Figure 8"
Dreamworks/Universal

Jag vill verkligen tycka om *Figure 8*. Jag vill! Och visst är den bra i låtar som *Junk Band Trader* och *Everything Reminds Me of Her*, men är den angelägen jämte Elliott Smiths tidigare skivor? Den griper inte tag som *Elliott Smith*, den excellerar inte som *XO*. Det är som att Elliott inte riktigt kan bryta sig ur sin egen form, trots att han försöker fördjupa låtarna med försynta stråkarangemang. Det är som om han letar efter något, men inte riktigt kan hitta det. Fast det är klart, man måste ju låta genierna få tänka ibland. Just det, Elliott kanske bara tänker på *Figure 8*. Nästa gång kommer han att tala tydligt och upplyst igen. Det är jag övertygad om.

Peter Sjöblom

BLONDE REDHEAD

"Melody of Certain Damaged Lemons"
Touch&Go/Border

En skiva som blir bättre och bättre för varje ny lyssning. Första gången trevar *Melody of Certain Damaged Lemons* sakta upp knapparna i skjortan. Andra gången nafsar den dig i örat och viskar sensuella strofer. Tredje gången vet du inte vart du ska göra av med din lust. Fjärde gången skriker du rakt ut av käthet och blir tillfälligt tillfredsställd. Avslutande tre låtarna *For the Damaged*, *Mother* och *For the Damaged Coda* är det vackraste och ömmaste efterspel du kan tänka dig. Efter det lyssnar du ännu en gång till Blonde Redheads indiepop för att märka att ditt hjärta vuxit och blivit en aning känsligare. Sångerskan Simone Paces skåra stämma är väldigt lik Stina Nordenstams.

Per Lundberg

DIVERSE ARTISTER

"Darren Emerson – Uruguay"
Global Underground/Goldhead

Darren Emerson, före detta medlem i Underworld, en av Englands bästa DJ:s. 30 låtar någonstans mellan techno och house, tigt ihopmixade på två CD. I stället för att som många andra DJ:s som gör mixplattor endast ta med de senaste skivsläppen i mixen, behandlar Emerson dubbel-CD:n som ett av sina vanliga DJ-sets och blandar in gamla klassiker som Orbs *A Huge Ever Growing...*, Lil' Louis *French Kiss* och Paul Rutherford's *Get Real*, bland andra. Vilket gör att resultatet blir synnerligen dansbart och aldrig tråkigt, det blir aldrig så insnöat smalspårigt som andra mix-plattor ofta kan bli. Darren Emerson har oklanderlig smak. Jag tror jag aldrig hört en bättre mix-dubbel-CD-samling.

Henrik Strömberg

Olu
Soul Catcher
Soul Catcher
Soul Catcher

En av vårens vackraste skivor kommer från New York-baserade OLU. Producent av Stuart Mathewman (Sade och Maxwell).

Rhinoceros
Installation Saver
Installation Saver

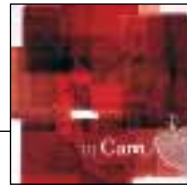
30% Roskilde, 7/7 Quart.
2 psykologer på gitar. Fransk house när den är som bäst!

Mandalay
Instinct
Instinct

Engelska duon Mandalay släpper sitt andra album. Vackert, ambient och mycket, mycket bra.

www.kitmusic.com

HARDCORE SUPERSTAR
"Bad Sneakers & A Pina Colada"
Music For Nation/MNW
Med sin självsäkra rock'n'roll har Hardcore Superstar blivit vad de en gång drömde om. Med känsla för låtsnickrande där både det rebelliska och en popådra existerar har de klättrat på listorna. Den musikaliska korsningen av punk, sleaze och rock har, som så många gånger förr, blivit ett säljande komplex. För trots den uppkäftiga punkattityden verkar ändå glimten i ögat finnas vilket de naiva kärlekstexterna i bästa Guns'n Roses- och Mötley Crue-anda bekräftar. Utvecklingen från förra plattan är inte direkt slående och när det dessutom dyker upp två om-mixningar av hitarna *Someone Special* och *Rock'n'roll Star* blir jag skeptisk. Bandets svaghet är sången som har svårt att variera sig, men tack vare låtarnas "hookar" och melodiosa framförande fungerar det ändå.

Thomas Olsson

JAY-JAY JOHANSON
"Poison"
RCA/BMG
Hmm... Nog att jag vet att tidigare Johanson-alster i viss mån gått i tecken som promotionmakare vill kalla "trip-pop", men nu börjar det bli lite mastigt. Johansons smygsvenska halvjazzvisor är fortfarande av samma (rätt goda) kvalitet som tidigare, men själva arrangemangen och kompen har nu utvecklats till, i mitt tycke, Portishead-plagiering. OK, arrangemangen är aldrig uppreppande, ibland till och med lyckat inspirerade, men jag tycker det känns som efterapningar. Jag kan irriteras mig på det. Förhoppningsvis gör inte alla det, för i grunden är det rätt bra.

Magnus Sjöberg

PATRICK PHELAN
"Songs of Partick Phelan"
Jagjaguar/Border
Southmedlemmen Patrick Phelan gör stillastående musik som samtidigt pralar, pyrr och trasslar sig aldeles oerhört. Svärgreppbara melodier och refränger som flyter runt utan något särskilt mål. Gitarrplock som i sina sämsta stunder jazzar på i någon slags torftig musikhögskoleanda varavars med genomtänkta fragment som när de i sin komplicerade småskalighet upprepas tillräckligt många gånger skapar den spänning, som faktiskt finns, i det grå plastfodralet. Men musiken är svärgreppbar, det finns inte så mycket konkret att ta på. Lätt blir det så att jag bara famnar ut i luften efter någonting som vid en extra lyssning inte finns där. Då och då finns det dock lite materia att sluta händerna kring, inledande *Wintercup* samt *a Moment a Broken* och *Icestorm* är alla vackra Codienska guldklimpar som lyser upp tillvaron.

Fredrik Eriksson

EAGLE-EYE CHERRY
"Living in the Present Future"
Superstudio/Sony
Bortsett från värmen, så är Eagle-Eyes största styrka att han är nog med låtarna, där finns alltid en melodi. Han drar sig inte för souliga eller bluesiga utsmyckningar (flera låtar har till exempel akustisk slide), och överlag känns det han gör rätt gediget. Vad jag kan tycka är synd är att produktionen inte riktigt vill släppa fram låtarna, soundet blir onödigt fegt, också i ösigare låtar. På ett par ställen hörs det också att han har lite svårt att släppa *Save Tonight*. Men som sagt, Eagle-Eye är en god hantverkare med stort hjärta och det räcker en bra bit på vägen.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER
"Den svenska underjorden"
Red Line/Virgin
Titeln säger väl vad det rör sig om. Svensk hiphop lever och frodas på undergroundnivå och de latinska förortskungarna ute i ånden av röda T-banelinjen ger oss denna bit av verkligheten år 2000. Masse står för allt utom texterna och rappen. Artisterna är många; 4:e världen flyter på singeln *Mer än musiken* på flera språk, Fattaru svänger bra i *Gul & blå* men låter fortfarande lite blyga, Melinda battlar vem som helst i *Knäckt av en brud*, Formula One sprider ödesmättade stämningar i tunga *Burning Rubber*, grymme Profilen gör bra ifrån sig på *Aldrig mer*, Sabo kör på fett i *Alla som é trogna*, Chords & Scysors rullar på i Cypress Hills fotspår med *Ropes & Razors* och Loop Troop regerar hårt själva och tillsammans med Petter. Men allra fetast är Karl Katharsis & Heli med kanonlåten *Skumma typer* och textjonglörerna i Mobbade barn med automatvapen som attackerar med *Dom vilka idioter*. Från förra Redline-samlingen *Life on the Line* finns bara bumpiga Broadcastaz kvar och man har denna gång letat upp artister som inte bara kommer från Stockholm vilket känns bra. Sammantaget finns mycket intressant på plattan och flera av artisterna kommer att släppa skivor i eget namn inom kort, upp från underjorden till mainstream. Utan att glömma var de kom från.

Gary Andersson

A:XUS
"Soundtrack for Life"
EFA/Border
A:XUS gör på sin debut en mix av sval klinisk house som förutom tre vokala dansrökare kryddas med inslag av techno och electronica. *Soundtrack for Life* har möjlighet att bli årets motsvarighet till förra årets lysande Prescensealbum.

Björn Magnusson

BLACKALICIOUS
"Nia"
Mo' Wax/Playground
Unga, medkännande och begåvade män gör ofta fantastisk musik. Detta är Blackalicious ännu ett bevis för. I rakt nedstigande led från Native Tongue-familjen producerar de humanistisk hiphop med mjuk takt och ton. På samma sätt som A Tribe Called Quest och De La Soul gjort. Med samma lekfulla självklarhet besjunger de människan, hans förmågor och allt det positiva det kan/bör innebära att leva. Långt ifrån gangsterposandet. *Deception* är låten som står ut. Distad rap om osäkra rappare som förblindas av pengahögar över barnviseinspirerat musikflöde. Utsökt. Resten av plattan är nästan lika förmälig, jag ler hela vägen till repeat-knappen.

Gary Andersson

NO DOUBT
"Return to Saturn"
Trauma/Universal
I början av sin karriär var Gwen och kompani mer punkiga i sin ska. Efter monsterhiten *Don't Speak* förändrades allt. Man har funnit ett vinnande koncept. Filat bort alla kanter där man eventuellt skulle ha kunnat skära sig. Förpackat soundet i wellpapp och frigidit. Allt för att inte lyssnaren ska skrämmas bort. Nya skivan *Return to Saturn* har alla möjligheter att bli en lika stor succé som *Tragic Kingdom*. Ömsom skapop och smetiga ballad-låtar gör att den blir det.

Per Lundberg

DJ CAM
"Loa Project (Volume II)"
Columbia/Sony
Loa ride me. DJ Cam har studerat voodoo en tid och låtit det influera sina instrumentala hiphop-eskapader. Ja, instrumentalt och instrumentalt. Den som vill rappa ovanpå dessa låtar får göra det i stark konkurrens med alla röstsamlingar, för att inte tala om den regelrätta Timbaland-r'n'b-pop-låten *You Do Something to Me*, en Cole Porter-tolkning med sexbombsrösten China på sång. Snyggt gjort, men behöver vi egentligen fler smekande r'n'b-låtar? Resten av skivan låter mer som jazz-influerad hiphop, plus lite samplingar av diverse voodoo-rytmer DJ Cam spelat in under sina resor. Förutom DJ Cam och hans sampler figurerar även basisten Bifro på skivan, som adderar en distinkt dubreggae-känsla till en del låtar. På *Loa Project (Volume II)* (volym I lär vara ett CD-rom-projekt, säljes separat) hörs fortfarande skuggan av DJ Shadow, DJ Cams stora inspiration, men DJ Cam har även hittat en egen identitet. Det är ett bra album, även om det har sina svackor och transportsträckor. Det är en fördel om du gillar instrumental hiphop, dock.

Henrik Strömberg

Vinterbadarna presenterar: Hummängabollarsomhelst Rasslebygd, Emmaboda 10-12 aug 00

Lavemangsmugglarna
Strollers
Eskobar
Spearmint (UK)
Yvonne
Thee Ultra bimboos (Fin)
By Coastal Café
Trembling Blue Stars (UK)
Rockmonster
Per-Henrik Beischer
First Floor Power
Doktor Kosmos
Moon Gringo (DK)
The Maggots
The Concretes
Carrington
Ibold Train
Facer
Monitor
69 Hard

Ep's trailer park
Pop Tarts (D)
Songs of soil
Dialog cet
Learning from Las Vegas (DK)
Robert Johnson & the Punchdrunks
Harvey Williams (UK)
now voyager (NO)
Teenage idols
Three japanese and one
chinese friende
Superheroes (DK)
Håkan Hellström
Galens
Mary Celeste
Hawaii mud bombers
The Sounds
Chicken el diablo
Scarecrows
Gerbils (US)
Ray wonder
Edson
Upskirts

Pris 45 kr + förköpsavgift

Emmaboda
Vinterbadarförening
Infotel: 0471-108 02
Fax 0471-108 03
www.rassle.org
info@rassle.org

Köp biljett på något av våra förköpsställen, eller sätt in pengarna på vårt postgiro: 62 48 41-3

INGA GLASFLASKOR PÅ OMRÅDET!

Köp vår samlings-CD. Outgivet material med 19 av årets artister. Absurd 9

Firar 10 år!

Calexio

Nytt, kritikerrosat, mex-flörtigt album med Calexio, Ute nu!

Built To Spill

Äntligen ett live-album med jänkarna som nästan aldrig spelar live, Ute nu!

Dessutom finns 30 st backkatalog-album med bl a Hole, Built To Spill, Lambchop, Yo La Tengo, Sebadoh och Tortoise. Ute nu till specialpris i alla bra skivbutiker!

SLUMVILLAGE

En av de mest emotsedda hip hop-albumen på länge! Det är tillbakalutat, produktionen knäcker och D'Angelo, Q-Tip, Busta Rhymes m fl gästar! Ute nu!

LUCY PEARL

Ny R&B-supergrupp: Dawn Robinson (En Vogue), Ali Shaheed Muhammad (A Tribe Called Quest) och Raphael Saadiq (Tony Toni Tone). Organiskt, somrigt uptempo-sväng! Ute nu!